

தேர்ந்த நடவடிகள்

எட்டில் பூதிதநோடு இருந்து விடாதே!

நடவடிக்கையால்
மிருந்து நோடு
ஏ முடிசோடு நெடும்பழையும்
ஏற்றுச்சிடாதே! நி (ஏட்டில்)

நாட்டுன் நெரீ தவநி
நடந்து நோடாதே! - நம்
நல்லவர்கள் ஓரியும்பழ
வளர்ந்து விடாதே! நி (ஏட்டில்)

நூத்தோச்சொல் வார்த்தைகள்
மிறக்கூடாது! - பண்பு
முறைகளீலும் மொழிகளீலும்
நமாற்கூடாது!
ஶாத்தார் கைப்பொருளை நம்பி
வாழுக்கூடாது! - தன்
மாணமில்லாக கோழையுடன்
ஷேர்க்கூடாது! நி (ஏட்டில்)

துள்பத்தை வெவ்வூம் கல்வி
கற்றிடவேணும்!
ஷேம்பனலக கொல்லுந் திறன்
பெற்றிடவேணும்!
வந்து செய்யும் குணமிருந்தால்
ஏட்டுவேணும்! - அறிவு
வளர்ச்சியிலே வாண்முக்கண்ட
தொட்டுவேணும்! நி (ஏட்டில்)

வெற்றிமல வெற்றியிர, வீக்குவரப்
பெருமைவர,
மேறாதங்கள் சாண்ணது பொல்
வீள்க்கிடவேணும்!
பெற்றுக்கூடின் புதுது, நி ஏற்ற
மன்றைன புதுமும்
வற்றுமும் உண்ணே! நி (ஏட்டில்)

முக்கள் காரின், டட்டுக்கோட்டுக்காலியானாசந்தாம்

காந்தக கட்டுரைகள்

அனைத்துலகச் செயலகம்
தமிழ்ம் விடுதலைப் புலிகள்

வெளியீடு - 33

வெளியீடு:

அரசியல்துறை,
தமிழ்ம் விடுதலைப் புலிகள்,
தமிழ்ம்.
ஜூலை, 1995.

வாசகர்களுக்கு

தேர்ந்த கட்டுரைகள் வரிசையில் இது 33 ஆவது வெளியீடாகும். பல்வேறுபட்ட பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் இருந்து கட்டுரைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஓவ்வொர் எழுத்தாளரும் தங்களது பார்வையில் சரியென்றுபட்டதையே கட்டுரைகளாக எழுதுகின்றனர். இவை சரியானதா? பிழையானதா? என்பதைப் பகுப்பாய்வு செய்து தெரிந்து கொள்ளவேண்டியமை, வாசகர்களாகிய உங்களைப் பொறுத்ததாகும்.

இந்நாலை நீங்கள் வாசிப்பதிலும், பேணுவதிலும் காட்டும் ஆர்வமே, எம்மை மேலும் ஊக்குவிக்க உதவும்.

உள்ளே . . .

விடயம்

பக்கம்

1. இராவணன் புத்துயிர் பெறுகின்றான் 01—09
2. ஹிரோசிமாவையும் நாகசாகியையும் நாசப்படுத்திய உலகின் முதல் அனுக்குண்டுகள் 10—18
3. சியாயமான ஒரு யோசனைத் தீட்டம் 19—27
4. நாடற்றவர் சிக்கலை தீருமதி பண்டார நாயக்க எவ்வாறு தீர்த்துவைத்தார்? 28—36
5. அபாய நிலையில் புலிகள் 37—41
6. போர் நிறுத்தத்தை அறிவிக்க மறுத்த கட்டுப்போக்கு 42—51
7. முளையிலேயே கிள்ளி ஏறியுங்கள் இனைஞர் கொங்கிறசின் அற்றங்கையல்களும் அரசியலும் 52—60

இராவணன்

புத்துயிர் பெறுகின்றான்.

—சாகங்க பெரோ.

அறிமுகம்

1993

ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்ற் மாத காலப்பகுதியில் நான் அநுராதபுரத்திற்குச் சென்று கொண்டிருக்கையில், வாரியப் பொலவின் புறநகர்ப் பகுதியில் இளஞ்சிவப்பு நிறமுடைய, சீமெந் துக் கல்லினால் கட்டப்பட்ட அறிவிப்புக்குறி ஒன்றைக் கண்டேன். அதிற் குறிப்பிடப்பட்டிருந்ததுபோல, வாரியப்பொல பிரதேச சபையினால் இந்த அடையாளக்குறி கட்டப்பட்டு இருந்தது. நகருக்குள் பிரவேசிப்பவர்களை வரவேற்கும் இந்த அடையாளக் குறிப்பில், “நீங்கள் வாரியப்பொல நகரினுள் பிரவேசிக்கின்றீர்கள். இராவணனின் ஆட்சிக்காலப் பகுதியில், இந்நகரம் காற்றிலும் பார்க்க அதிவேகம் கூடிய வாகனங்கள் தரையிறங்கும் பகுதியாகவிளங்கியது” எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது.

அந்தக் குறிப்பு, வரலாற்றுக்கு முந்திய காலப்பகுதியில் காணப்பட்ட சர்வதேச வானூர்தித் தளத்தை அல்லது குறைந்த பட்சம் ஒரு வாண்படைத் தளத்தைக் குறிப்பிட்டது. இந்த ஊகத்தின் அடிப்படையில், இந்நகரின் பெயரான வாரியப்பொல என்ற சொல்லை நோக்குகையில், அது முக்கியத்துவம் பெற்ற ஒன்றாக விளங்குகின்றது. ‘வா’ என்பது காற்றையும், ‘ரிய’ என்பது வாகனத்தையும், ‘பொல’ என்பது இடப்பரப்பையும் குறிக்கின்றன. இவ்வாறு, இம்முன்று கருத்துக்களையும் ஒன்று கேர்க்கையில், இந்த ஊகம் காற்றினால் இயங்கும் அல்லது காற்றின் வேகத்தில் பறக்கும் வாகனங்கள் தறையினாங்கிய இடத்தைக் குறிக்கின்றது எனலாம். இக்கதை எதைப்பற்றியது என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், இராவணனின் கற்பனைக் கதையை முறைமையுடையதாக்க, அல்லது வரலாற்று உண்மை களாக மாற்றியமைப்பதற்கு மேற்கொள்ளப்படுகின்ற முயற்சி குறித்து நான் வியப்படைகின்றேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில், இராவணனின் கற்பனைக் கதையை அரசியல் ஆதரவுடன் முறைப்படுத்த மேற்கொள்ளப்படுகின்ற இத்தகைய முயற்சி சிங்களச் சமூகத்தில் முற்றிலும் புதியதொரு குறிப்பிடத்தக்க

நிசழ்வாகக் காணப்படும். (உதாரணம்—இந்த அறிவிப்புக்குறிப்பு ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த பிரதேசச் சபையினால் கட்டப்பட்டது).

உலகிலுள்ள மனிதவியல் இலக்கியங்கள் காட்டியுள்ளமை போல், சில நீடித்திருந்து வந்த கற்பனைக் கதைகள் சிலவேளை களில் சமூக அரசியல் நிகழ்ச்சிகள் வந்து கூடும் நேரத்தில் மீண்டும் புத்துயிர் அளிக்கப்பட்டுள்ளது; புதிய விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது; வரலாறாக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன், அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்த வகையில் சிங்களவர்களாலும், தமிழர்களாலும் இராவணன் பற்றிய கற்பனைக்கதை எப்படிப் பிரயோகிக்கப்பட்டது என்பதில் எனது கவனத்தை முழுமையாகச் செலுத்தி, இத்தகைய நடைமுறையுடன் சம்பந்தப்பட்டுள்ள சில சக்திகளை அறிந்து கொள்வதற்கு, நான் இக்கட்டுரையின் மூலம் முயற்சிக்க விரும்புகின்றேன்.

வால்மீகியின் காவியமான இராமாயணத்தில் இராவணன் முக்கியமான கதாபாத்திரமாக விளங்குகின்றான். இந்தக் கட்டுரையின் பல பகுதிகள் சிங்களவர்கள், தமிழர்கள், தாய்லாந்தினர், பாவித்தினர் ஆகியோரின் நாட்டார் கதைகளில் ஊடுருவியுள்ளன. இப்பொழுது இராவணன் தமது சொந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றும், தங்கள் பண்பாட்டின் கதாநாயகன் என்றும், சிங்களவர்களும், தமிழர்களும் உரிமை கொண்டாடுகின்றனர். மிகவும் முக்கியமாக இரண்டு இனத்தைச் சேர்ந்த வர்களில் சில குறிப்பிட்ட பகுதியினர் இவ்வாறு உரிமைகொண்டாடி வருகின்றனர். அது எதற்காக?

கடந்தகால வரலாறுகளை, அவை (புராணக் கதைகள், இதிகாசம் மற்றும் வரலாறு முதலானவற்றினாடா) வரலாறு போன்றிருந்தால், கட்டியெழுப்புவது உண்மையில் அரசியல் மற்றும் தார்மீக வழிமுறையாகும். அது அரசியல்வாதிகள், தேசியவாதிகள் மற்றும் அறிவியலாளர்கள் கைகளில் ஒரு குழநிலைக்கிசைந்த கருவியாக மாறியுள்ளது. அதை அவர்கள் தேசியவாதம், சமயம், இனஆதிக்கம் மற்றும் நியாயப்படுத்தும் நடைமுறைகளுடன் தொடர்புள்ள தமது சொந்த அரசியல் திட்டங்களுக்காகப் பாவிக்கின்றனர். இலங்கையின் வரலாற்றைப் பொறுத்தமட்டில், கடந்தகால வரலாறு சர்க்கைக்குரியது; சவால் மிக்கது; அத்தோடு, முயன்று பெற்ற பொருளுமாகும். அது, முரண்பட்ட நோக்கங்களுக்காக, வேறுபட்ட பரஸ்பரம் பகைமையுணர்வு கொண்ட குழுக்களால் பாவிக்கப்பட்டது. கடந்தகால வரலாற்றை உண்மையானது என்று

கருதி, அதன் அடிப்படையில் தற்கால வரலாற்றை இவர்கள் நியாயப்படுத்த, அல்லது முறைப்படுத்த முயற்சிக்கையில் தான், இந்த ஆராய்ச்சிக்குரிய செய்தி சிங்களவர், மற்றும் தமிழர்கள் மத்துயில் தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

கடந்தகால வரலாறு புனிதத்தன்மையிக்கதாகும். தேசிய வாதிகள் கடந்த காலத்தில் கூறிய விளக்கங்கள்பற்றி அந்தக் குழுவுக்குள்ளேஷ்யா அல்லது வெளியேயோ தனிப்பட்ட எவரும் கேள்வின்முப்பவோ, அல்லது மீள்பாரிசீலனைசெய்யவோ முடியாது. அப்படிக் கேள்வி எழுப்புவார்கள். தேசியதீர்ணவாதப் பிரச்சாரம் மற்றும் பகட்டான் பேச்சுக்கள் முதலானவற்றின் அடிப்படை படையில் தேசத்துரோசுகளாகப் பழிசுமத்தப்படுவார்கள். இவ் வாரான சம்பவங்கள் இலங்கையில் முன்னர் இடம்பெற்றுள்ளன. அத்தோடு, இது போன்ற சூழ்நிலைகளில் இவை போன்ற சம்பவங்கள் தொடர்ந்து இடம்பெறும் என்று நான் நம்புகின்றேன். முக்கியமான விடயங்கள் தொடர்பாக, பொதுவாக இலங்கையைச் சேர்ந்த பல கல்விமான்கள் ஏன் மெளனம் சாதித்து வந்தனர் என்பதற்கு, வரலாற்றினைத் திரிபுபடுத்தும் சாத்தியப்பாரும் முக்கிய காரணங்களுள் ஒன்றாகும். அத்துடன், இந்த மெளனம் சமூகச் சித்தார்ந்தத்திலும் அதிர்ச்சியுட்டத்தக்க வகையில் தென்படுகின்றது.

இராவணன் பற்றிய கதை, நிலைத்து நிற்கும் ஒரு கதையாகும். மேலும், இது குறைந்தபட்சம் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் இருந்து சில காலமாகக் கல்விமான்களின் அரைகுறையான வரலாற்று ஆராய்ச்சியில் முக்கியத்துவம் பெற்றிருந்தது. ஆகவே, இராவணனின் கதை சமூக - அரசியல் யதார்த்தங்களை வெளிக்கொண்டும் நோக்கிலா, கல்விமான்களின் பிடியில் இருந்து விடுபட்டு, சிங்களவர்கள் மற்றும் தமிழர்களின் இனவாத அரசியலிற்குள்ளும் தேசியப்பேரினவாதத் திற்குள்ளும் புகுந்துள்ளது என நாம் கேள்வி கேட்கவேண்டியுள்ளது. சுருங்கக்கூறின் இக்கட்டுரை இக்கீள்விக்கான தற்காலிகமான விடைகளை அளிப்பதற்கு முயற்சி செய்யும்.

சிங்களச் சமூகத்தில் இராவணனை உருவகப்படுத்தல்

நான் சிறுவளாக மூன்றாம் வகுப்பில் கற்றுக்கொண்டிருந்த போது, எனது சிங்கள மொழிப் புத்தகத்தில் “‘டண்டுமொன றாயா’” என்ற தலைப்பில் ஓர் அத்தியாயம் இருந்தது. இப்பாடத்திட்டத்தினாடாகத்தான், நான் முதன் முதலில் இராவணனைப்பற்றி அறிந்துகொண்டேன். இப்பாடத்தின் (சிங்களத்தில்

தலைப்பு, இராவணன் வைத்திருந்ததெனக் கூறப்படும் இதிகாச கால வானுர்தியைக் குறிக்கின்றது. இதிகாசக் காலத்தில் வாழ்ந்த இந்த அரசின் பற்றி நரன் உண்மையில் தெரிந்து கொண்ட முதல் விடயம் இதுவாகும். சிங்களத்தில் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்த எனது தலைமுறையினரும் இதனை மட்டும் தான் அறிந்திருப்பார் என நான் என்னுகின்றேன். இராமரின் அழகிய மனைவியான சீதையை இராவணன் கடத்துக்கொண்டு இலங்கையில் சிறை வைத்தான் என்ற இப்பாடமும், ஆசிரியரின் விளக்கமும் என் கவனத்தை ஈர்த்தன. இராமர் குரங்குகளின் தளபதியான அனுமானின் உதவியுடன் இலங்கைமீது படையெடுத்துச் சென்று சீதையை மீட்டெடுத்தார். இலங்கையில் இராவணன் வாழ்ந்தான் என்று கருதப்பட்டபோதிலும்கூட, இராவணன் (இலங்கையைத்தவிர, வேறு ஓர் இடத்திலும் வாழ வில்லை என்று எங்களுக்கு உறுதிபடக் கூறப்பட்டது) ஏனைய சிங்கள அரசர்கள் அல்லது துட்டகைமுனு போன்றோரின் வரிசையிலான ஒரு சிங்கள வீரன் அல்லன்.

1960 ஆம் ஆண்டுகளின் பிற்பகுதியிலும் 1970 களின் முற்பகுதியிலும் மத்திய வர்க்கத்தினரிடையே இவருடைய தனிச்சிறப்பியல்புகளை வர்ணிப்பது பிரச்சினைக்குரியதாகவிருந்தது. ஒரு வகையில், மாற்றான் மனைவியைத் திருடிய திருடன் ஒரு வனாக இவன் கணிக்கப்பட்டான். இது, செய்யத்தகாத செயல் என்று கண்ணியமிக்கவர்கள் கருதுகின்ற செயல். மற்றொரு வகையில் வீரதீரச் செயல்களின் காரணமாக இவன் ஒரு வீரனாவான். என்ன இருந்தாலும், அமெரிக்கர்களான றெற் (Wright) சகோதரர்கள் வானுர்தியைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்னர், இராவணன் இரகசியப் பணி ஒன்றின் நிமித்தம் வானுர்தியிற் பறந்தான். உண்மையில், இதைப்பற்றி எங்களுக்குப் பல சந்தர்ப்பங்களில் கூறப்பட்டது. உண்மையில் வீரம் செறிந்தவர்கள் இராமரும் அனுமானும் ஆவர். என்னதான் இருந்தாலும் இவர்கள் இராவணனைத் தோற்கடித்துச் சீதையை மீட்டுக்கொண்டனர். சுப்பர்மன் (Superman) பற்மன் (Batman) ஆகிய இருவரும் விணவெளியில் மேற்கொண்ட தீரச் செயல்களைத் தொலைக்காட்சியில் பார்க்க முடியாத ஒரு காலத்தில் இராவணனின் “டண்டுமொன்றாயா நிச்சயமாக எங்கள் கற்பளையைப் பற்றிக்கொண்டது. இக்காரணத்தினால்தான் இராவணன் முற்றுமுழுதாக நீங்காமல் எங்கள் நினைவில் இருக்கின்றான் என்று நான் நினைக்கின்றேன். என்னவிருந்தாலும், கல்விமான்களைத்தவிர மற்றவர்களுக்கு இராவணன் பொதுவாகச் சிங்கள இனத்தவரின் மாவீரன் அல்லன் என்பது தெளிவானதாகும்.

இராவணனுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கவேண்டுமென்ற முதலாவது உத்வேகம் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இலங்கையில் தோன்றியது. 1870 ஆம் ஆண்டில் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டவையும், மீண்டும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டவையும் கோமரின் (Homer) இலியட் (Iliad) என்ற பழங்கதையில் கூறப்பட்ட த்ரோய் (Troy) என்ற நகர் எனக் கோரப்பட்டபோதே, இந்த அக்கறை தோன்றியது. இந்த நகரத்தை மீளக்கண்டு பிடிப்பதற்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர் ஜேரிமனியைச் சேர்ந்த ஹெயின்றிச் ஷெலிமான் (Heinrich Schelienann) என்னும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளராவார். கோமரின் இலியட்டிற்கும் வால்மீகியின் இராமாயணத்தித்தகும் இடையில் காணப்பட்ட அடிப்படை ஒற்றுமைகள்தான், தொடக்கத்தில் இதற்கு அடி கோவின். 1940இலும் 1950இலும் இருந்த கெல (Hela) இயக்கத்தைக் கருத்திற்கொண்டு, இராவணனுக்குப் புத்துயிர் அளிக்கும் பொருட்டு அயராமல் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இங்கு ‘கெல’ இயக்கத்தைச் சேர்ந்த திவிரவாதிகளான குமார துங்கா போன்றவர்கள் இராவணனின் கற்பனைக் கடைக்குப் புத்துயிர் அளிக்க அதிகம் விரும்பவில்லை. ஆனால் அவர்கள், இந்திய மொழியின் மூலாதாரமற்ற மிகவும் தொன்மை வாய்ந்த சிங்களவரின் “உண்மையான சிங்கள மொழியை”க் கட்டியெழுப்ப விரும்பினர். இந்த “உண்மையான மொழி” தான் “கெல்” என இனங்காணப்பட்டது. தற்போது உள்ள சிங்கள மொழியில் வேறு மொழிகளான பாலி (Pali), சமஸ்கிருதம் (Sanskrit) மற்றும் தமிழ் முதலான மொழிகளின் செல்வாக்கை அப்புறப்படுத்துவதன் மூலம், சிங்கள மொழியைத் தூய்மைப் படுத்தி, இழந்துபோனதென நம்பப்பட்ட ‘கெல’ என்னும் சிங்கள மொழியை இனங்காணுவதே ‘கெல’ இயக்கத்தைச் சேர்ந்த திவிரவாதிகளின் முக்கிய நோக்கமாகவிருந்தது. இந்த முயற்சியின் ஒரு பகுதியாக, சிங்கள மக்களின் உண்மையான மொழி சிங்கள முதாகதையர்களின் வாயிலாகத் தோன்றியவை என்றும், இந்திய மொழியை மூலாதாரமாகக் கொள்ளவில்லை யென்றும் கெல திவிரவாதிகள் புதுக்கருத்தை முன்வைத்தனர்.

கணிசமானால் காலமாகச் சிங்களவர்கள் இந்தியாவுடன் கொண்டுள்ள பகைமை உணர்வின் அடிப்படையில் இந்தக்கைய உணர்வுகளை வைத்துப் பார்த்தல் வேண்டும். உதாரணமாக, புத்தகமயம் போன்ற இந்தியச் செல்வாக்குகளைச் சிங்கள மக்கள் பலர் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றனர். ஆனால் அதேவேளையில், சிங்கள மொழியினுள் தமிழ்மொழியின் செல்வாக்கு ஊடுருவியுள்ளமை போன்றுவற்றறைப் பாராமுகமாயிக்க இவர்கள் பெரிதும் வகுத்தப்படுகின்றனர். எனினும் கெல திட்டத்தின் ஒர்

அங்கமாக, இதிகாச வாயிலாகக் கூறப்பட்ட சிங்களவர்களின் முதாதையரான விஜயனின் வருகைக்கு முன்னர் உள்ள காலத் தைப்பற்றிய கண்ணியமான வரலாறு ஒன்றினைக் கட்டி எழுப்புவது அவசியமாகும். புத்தர் “பரிநிர்வாணம்” அடைந்த தினத்தன்று, விஜயன் தனது 700 தோழர்களுடன் இலங்கையை வந்தடைந்தான் என தற்போதுள்ள தேசிய வரலாறும் பாரம் பரிய, கடைகளும் கூறுகின்றன. சிங்கள மக்களைப் பொறுத்த வரையில், இவ்வாறுதான் கெலவின் திட்டத்தை முழுமைபெறங் செய்யும் நோக்குடன் இராணுவத்துக்குப் புத்துயிர் அளிக்கப் பட்டது. அதாவது, இந்த உரிமைக் கோரிக்கையில் ஒரு பகுதி யாக, விஜயனின் வருகைக்கு முன்னரும், அதன் பின்னர் இந்தியச் செல்வாக்குகள் ஊடுருவுவதற்குமுன்னாகும், இலங்கையில் தூய்மையான வரலாற்றைக் கொண்ட பாரம்பரியமும் நாகரிகமும் இருந்தன என்பதாகும்.

இராவணனின் கற்பணைக் கடைக்குப் புத்துயிர் அளிப்பவர்கள், அவனை இயக்கன் என்றும் இராட்சத் அரசன் என்றும் பலவகையாக இனங்காண்கின்றனர். முதன் முதலாகச் சிங்களவர்கள் குடியேறியபோது, இயக்கர்களும் (Yakshas), இராட்சதெர்களும் (Rakshas) இலங்கையில் வாழ்ந்தனர் எனச் சிங்களப் புராணக் கடைகளில் காணப்படுகின்றது. அவர்கள் மனிதர்களால்ல; துர்த்தேவகன் போன்றவர்கள் எனக் குறிப்பாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளனர். உண்மையில், தற்போதைய பேச்சுவழக்கில் “இயக்கர்”, இராட்சதர் என்ற பதங்கள், பேய்களை அல்லது மனிதர்களை விழுங்குகின்ற அல்லது மனிதர்களுக்குத் திங்கு விளைவிக்கின்ற தீய ஆவிகளைக் குறிக்கின்றன. இந்த மரபுரீதியான புராணக்கடையைப் பார்க்கும்போது, குறிப்பாக இராவணனின் பேய்த்தோற்றத்தையும், பொதுவாக இயக்கர்களின் பேய்த் தோற்றக்கடையும் மாற்றி, மானிட உருவும் கொடுப்பதற்கு ‘கெல’ தீவிர வாதிகளால் முயற்சி ஒன்று மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

(செனவிரட்டன - 1991:49)

விஜயனுக்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியுடன் தொடர்புள்ள கடைகளில் இயக்கர்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளார்கள். இராவணன் இயக்கர் பரம்பரையைச் சேர்ந்த அரசன் என்று கெல கூறும்போது, இது தொடர்பாக பாரம்பரிய மரபுக்கடைகள் கூறவில்லை எனினும், இயக்கர்களின் பேய்க்குணங்களும், இராவணனின் ஒழுக்கக்கேடான் நடத்தையுமே (சிதையைக்கடத்தியதன் மூலம் விபரிக்கப்பட்டது) இராவணனும் இயக்கர்களும் சிங்கள வீர மரபின் தூண்களாகத் திகழாமல் இருந்த

இத்திட்டம் இடம்பெற்ற காலப்பகுதி மிக முக்கியமானது. ஏகாதிபத்தியவாதிகளாலும் அவர்களது முகவர்களாலும் ஆதிக கம் பெற்றிருந்த குடியேற்ற நாட்டுக் கலாச்சாரம் காரணமாக, சிங்களவர்களின் கலாச்சாரம், பாரம்பரியம் என்பன அழிவுப் பாதையை நோக்கிசென்றுகொண்டிருந்த ஒருகாலப்பகுதியில் தான் இத்திட்டம் எழுச்சி பெற்றது.

ஒரு சமூகமோ அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவோ நீண்ட காலமாகத் துயரை அநுபவிக்கும்போது, வீரகாவியப் படைப் புக்களைக் கொண்ட வரிதையில் வருகின்ற புராணக் கதைகளுக் குப் புத்துயிர் அளிப்பது பொதுவானதாகும். இல்வாறாக, இவங்கையின் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களுக்குப் படைகளை அனுப்பி, அதன் இனப்பிரச்சினையில் இந்தியா தலையிட்ட போது, இராவணனின் புராணக்கதைக்குப் புத்துயிர் அளிப்ப தற்கு ஒரு சில முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

இச்சூழ்நிலையில், நான் மேலே கூறியதுபோல, இந்தியா வடனான விருப்பு - வெறுப்பு உறவில் வெறுப்பு வெடித்தது. அத்தோடு, பல சிங்களவர்கள் வெளிப்படையாக இந்தியா விற்கு விரோதமானவர்களாக மாறினார். இந்தத் சந்தர்ப்பத் தில்தான், ‘ஆரியதாச செனவிரதன்’. இராவணனின் இராச்சியம் பற்றிய நூல் ஒன்றை 1991இல் வெளியிட்டார். சனா திபதி ரணசிங்க பிரேமதாச அவர்களைக் கெளரவிக்குமுகமாக இந்நால் வெளியிடப்படுகின்றது என்று அவர் குறிப்பிடுகின்றார். இராவணன் இந்தியாவிற்கு எதிராகக் கொண்டிருந்த உணர்வலைக்கும், பிரேமதாச கொண்டிருந்த உணர்வலைக்கும் இடையிற் காணப்பட்ட நேரடிஒருமைப்பாட்டினை இந்நாலில் அவர் விளக்குகின்றார். மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இராவணன் காட்டிய துணிச்சலும், தியாக உணர்வும், உண்மையில் பிரேமதாசவின் வீரத்தை ஒத்திருந்தன என அவர் கூறுகின்றார்.

“சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவது என்ற பொய்யான போர்வையில், இந்தியாவின் புதிய அவதாரமான இராமரி னால் இந்த நாட்டிற்குள் அனுப்பப்பட்ட அந்தியப் படைகளை மாண்புமிகு ரணசிங்க பிரேமதாச அவர்கள் தனது சொற்போரினால் விரட்டியடித்தார்” என அவர் கூறுகின்றார்.

(செனவிரதன் - 1991)

இராவணனின் புராணக்கதைக்குப் புத்துயிர் அளிக்கவேண்டுமென்று மேற்கொள்ளப்பட்ட இந்த முயற்சிக்கு, இன்னு

மொரு முக்கியமான பரிணாமமும் உண்டு. அது, செனவிரதன் அவர்களின் மேலே கூறப்பட்ட விடயத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இலங்கையின் வரலாற்றுக் காலத்திலும், புராணக் காலத்திலும் இந்தியா இலங்கைமீது பேரழிவைத் தரக்கூடிய படையெடுப்புக்களை நடத்தியமை நினைவிலிருப்பதே, இலங்கையர்கள் இந்தியாமீது விருப்பு வெறுப்புள்ள உறவுகளைக் கொண்டிருப்பதற்கு ஒரு காரணமாகும். அதனாலேயே, செனவிரதனவின் குறிப்புக்கள் இராமரின் அவதாரத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. இந்தியாவின் தலையீடு பற்றியும், அல்லது வரலாறு மீண்டும் மாறிவிடுமோ என்பது பற்றியும், சிங்களவர்கள் எப்பொழுதும் விழிப்பாக உள்ளனர். இந்த நேரத்தில் அவர்களுடைய பயம் உண்மையாகிவிட்டது.

மறுபுறத்தில், வட - இந்தியாவைச் சேர்ந்த இளவரசன் விஜயனின் வம்சாவழியினர் தாங்கள் என்ற நம்பிக்கை, மரபு வழியாகச் சிங்களவரிடையே இருந்துவருகின்றது. இந்தியத் துருப்புக்கள் இந்த தாட்டின் பலபாகங்களை ஆக்கிரமித்திருந்த காலப்பகுதியில், (அநேகர் வட - இந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்களாவர்) சிங்களவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்கள் என்ற புராணக் கதை சிலருக்குச் சிக்கல் வாய்ந்ததாகவிருந்தது. எனினும், இராவணனின் புராணக்கதைக்குப் புத்துயிர் அளிக்கும் பொருட்டு மேற்கொள்ளப்படுகின்ற இந்த முயற்சி, அல்லது இதுபோன்ற வேறுபல முயற்சிகளோ, அல்லது விஜயனின் புராணக்கதையை மாற்றியமைக்க மேற்கொள்ளப்படுகின்ற முயற்சிகளோ, நீண்டகால அடிப்படையில் விஜயனின் புராணக்கதையை மாற்றியமைக்க மேற்கொள்ளப்படுகின்ற முயற்சிகளோ, நீண்டகால அடிப்படையில் விஜயனின் புராணக்கதையை இல்லாமற் செய்வதற்குப் போதுமானதாக அமைய மாட்டாது. இச்சந்தரப்பத்திலும், இந்த முயற்சியில் வெற்றி பெறுவதற்கான அரசியல் இடைவெளி காணப்பட்டாலும்கூட, இராவணனின் புராணக் கதைக்குப் புத்துயிர் அளிக்கும் முயற்சியும் வெற்றியடையமாட்டாது. ஏனெனில், விஜயனின் கதை சிங்களமக்களின் மனதில் நன்கு வேறுநன்றியுள்ளது. ஆனால், இராவணனின் கதை சிங்களவர்களின் கற்பனையிற்கூடப் பதிய வில்லை. இவ்வாறாக, சிங்கள மக்களிடையே இராவணனின் அரசியல் இன்னாமும், கல்விகற்ற அறிவாளிகளினதும் மத்திய வகுப்பினரிடமேயுள்ள ஒரு சிறு பகுதியினரதும் முக்கியச் செயற்பாடாக இருந்து வருகின்றது.

ஹிரோசிமாவையும் நாகசாகியையும் நாசப்படுத்திய

‘வீரகேசரி’

30-07-95

அனுக்கள் பிளக்கப்படமுடியாதவை என, முன்பு விஞ்ஞானிகள் எண்ணியிருந்தனர். ஆனால், ஜெர்மனிய விஞ்ஞானிகளான ஓட்டோஹான், ஸ்ட்ராஸ்மன் என்போர், அனுவைப் பிளக்கலாம் என்பதை முதலிற் கண்டு பிடித்தனர். இக்கால கட்டத்திற்கு சில வருடங்களின் பின்பு, ஜெர்மனியின் சர்வாதிகாரியாக அடல்ஃப் ஹிட்லர் தம்மை ஆக்கிக்கொண்டார். அப்போதிருந்த ஜெர்மனிய விஞ்ஞானிகள் சிலர் அனுவின் ஆற்றலையும், அதனை இராணுவ ரீதியில் பாவிக்கும் சாத்தியங்கள் உண்டு என் பதையும் அவருக்கு எடுத்துக்கூறினர். 1939 இல் இரண் டாம் உலக யுத்தம் ஆரம்பமானதும், ஹிட்லரின் போக் கிணை உண்ணிப்பாகக் கவனித்து வந்த நேசநாடுகளுக்கு இது ஓர் அச்சத்தினை உண்டாக்கியது. அவர்களும் அனுவின் ஆற்றலை இராணுவத் தேவைகளுக்குப் பாவிக்கும் வழிவகைகளில் தமது கவனத்தைத் திருப்பினர்.

மீரபல கணிதமேதையும் விஞ்ஞானியுமான அல்பேட்ஜன்ஸ் ரீன் பொருள்களை ஆற்றலாக மாற்றலாம் என்ற தமது கணிதக் கோட்பாட்டினை ஏற்கனவே வெளியிட்டிருந்தார். இதன் படி, ஒரு பொருளை ஆற்றலாக மாற்றும் போது உண்டாகும் ஆற்றலின் அளவினை $E=MC^2$ என்னும் கணிதக் கோட்பாட்டினால் அறிவியல் உலகிற்கு நிறுவிக் காட்டினார்,

அனுப்பினவு தொடர்ச்சியாக ஏற்படும்போது வெளிப்படும் ஆற்றலின் (Energy) அளவே இதுவாகும். இதில் ‘M’ என்பது,

உலகின் முதல் அணுக்குண்டுகள்!

ஆற்றலாக மாற்றப்படும் பொருளின் முழு நிறையாகும். 'C. ஒளியின் வேகத்தினைக் குறிக்கும். ஜனஸ்ரீன் அவர்கள், அனுசுக்தியினால் ஏற்படும் விளைவுகளையிட்டு அப்போதைய அமெரிக்க ஜனாதிபதியான ஃபிராங்ஸின் ஆர் றூஸ்வெல்ட் டிற்கு ஒரு விரிவான அறிக்கையை 1939-ஆம் ஆண்டில் சமரப் பித்தார். இது, அமெரிக்க ஜனாதிபதியை உடனடிச் செயலில் இறங்கவைத்தது. இதற்கு முன்பு, பிரபல இத்தாவினாட்டு அனுவீஞ்சுநாளியான என்றிக்கோபேலி என்பவரும், அமெரிக்காவில் அனுவைப் பிளக்கும் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டு வெற்றிபெற்றிருந்தார். அனுவின் சக்தியை இராணுவத் தேவைகளுக்காகப் பாவிப்பதற்கான ஆய்வினை அமெரிக்கா முழுமுரமாக மேற்கொள்ளத் தொடங்கியது. இதற்கான நிதியும் 1939-இல் ஜனாதிபதியால் ஒதுக்கப்பட்டது.

அனுப்பிளவினால் ஏற்படும் ஆற்றலை விஞ்ஞானிகள் அறிந்திருந்தபோதும், அனுப்பிளவின்போது ஏற்படும் சங்கிலித்தாக் கத்தைக் (Chain Reaction) கட்டுப்படுத்தும் வழிமுறையையிட்டு எவரும் சரியாகத் தெரிந்திருக்கவில்லை.

உலகின் முதலாவது கட்டுப்படுத்தப்பட்ட அனுப்பிளவுச் சங்கிலித்தொடர்பு (Man's First Controlled Atomic Chain Reaction) என்றிக்கோபேலி குழுவினரால் 1942 டிசெம்பர் இரண்டாம் திகதி பிற்பகல் 3.25 மணிக்கு மேற்கொள்ளப்பட்டது. அன்றான், அனுசுக்தி யுகம் தொன்றியதென்று கூறலாம்.

இதன் பின்னர், அணுக்குண்டினை உருவாக்கலாம் என்ற நம் பிக்கை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. பிரிகேடியர் ஜெனரல் வெஸ்லி ஆர் குறாவ் என்பவர் இத்திட்டத்திற்குப் பொறுப்பாக நியமிக்கப்பட்டார்.

இக்காலகட்டத்தில் யுத்தம் மிகக்கொடுரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. சர்வாதிகாரி ஹிட்லரை முறியடிக்க அணுக்குண்டினைப்பாவிக்கவேண்டுமென அமெரிக்கா உறுதியுடன் செயற்பட்டது. ஆயினும், முதல் அணுக்குண்டினைத் தயாரிக்கும் கோலை 1945 ஜூலை மாதத்திலேயே முற்றுப்பெற்றது. அமெரிக்காவில் நியுமெக்ஸிகோ பாலைவன்ப் பிரதேசத்தில் அலமக்கோடா என்னும் இடத்தில் உலகின் முதல் அணுக்குண்டுப் பரிசோதனை, ஜூலை 16 ஆம் திங்டி அதிகாலை 5.30 மணிக்கு மேற்கொள்ளப்பட்டது. பெரிய ஒசையுடன் வெடித்த இந்தக் குண்டின் ஓளி, சமார் இருநாற்றி ஐம்பது மைல் தூரத்திற்கு வீசியது. இதுபற்றிய மக்களின் ஐயத்தைப் போக்கும் முகமாக, அமெரிக்க அரசு ஒரு பெரிய வெடிமருந்துக்கூடம் தற்செயலாக வெடித்ததாலேயே இது ஏற்பட்டதெனக் கூறியது. முதற் பரிசோதனையின் வெற்றி அமெரிக்காவிற்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியையும் நம்பிக்கையையும் கொடுத்தது.

இக்காலகட்டத்தில் ஹிட்லரின் ஜேர்மனி தோற்கடிக்கப்பட்டு விட்டாலும், ஐப்பான் தொடர்ந்தும் யுத்தத்தினை மேற்கொண்டு நடத்தி வந்தது. ஏற்கனவே பல இலட்சம் அமெரிக்கர்கள் யுத்தத்தில் மடிந்து விட்டனர். இந்நிலையில் அமெரிக்க அரசு, அணுக்குண்டுத்திட்டம் சரிவந்தால் ஐப்பான் மீது அதனைப் பிரயோகிக்க வேண்டி வருமா என்பதனையிட்டுத் திவிரமாக யோசித்து வந்தது. 1945இன் ஆரம்பத்திலேயே, ஐப்பான் பகபிக் பிராந்தியத்தில், தான் கைப்பற்றியிருந்த பல இடங்களை அமெரிக்காவிடம் பறிகொடுத்துவிட்டது. ஹிட்லரின் ஜேர்மனி யும் தோற்றுவிட்டதால், யுத்தத்தில் சமரசம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஐப்பானியத் தலைவர்கள் சிலருக்கு ஏற்பட்டது. ஆனாலும், ஐப்பானிய யுத்தக்கவுன்சில் இதனை விரும்பவில்லை. 1945 ஏப்ரலில் அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக இருந்தவர் காலஞ்சென்றமையால், உப ஜனாதிபதியாகவிருந்த ஹரி எஸ் றாமன் ஜனாதிபதி பதவியை ஏற்றார். அவ்வேளையில் அமெரிக்க அரசு ஐப்பானைத் தோற்கடிக்க, அதன் மீது பாரிய முற்றுகை யொன்றை ஏழு இலட்சத்து ஐம்பதாயிரம் அமெரிக்கத் துருப் பின்றைக் கொண்டு மேற்கொள்ள வேண்டுமெனவும் ஒரு திட்டத்தைத் திட்டியது. இந்த முற்றுகை நடந்தால், இருபது இலட்சம் ஐப்பானியர்களும், பத்து இலட்சம் அமெரிக்கர்களும் இறக்கவேண்டிவருமெனக் கணக்கிடப்பட்டது.

ஜப்பானை எவ்வழியிலும் சரணடையக்கோருவதென்று அமெரிக்காவும் அதன் நேசநாடுகளும் தீர்மானித்து, “அக்கோரிக் கையை விடுத்தனர். ஆனால் ஜப்பானிய யுத்தக் கவனிசில் அங்கத்தினர்கள் சரணடைவதென்பது, “ஜப்பானின் சமித்திராத் திலேயே நடக்காததொன்று. கடைசிவரை யுத்தத்தை நடத்தி யே திருவோம்” என்று முழங்கினர். இதனையிட்டு அமெரிக்கர் தீவிரமாக யோசித்தனர். இதன் பின்னர் அமெரிக்க ஜனாதிபதி, மிகக்கூடிய மனிதர்கள், சொத்துக்கள், ஆகியவற்றின் அழிவுகளைத் தவிர்ப்பதற்காக, அனுங்குண்டு தயாரானதும் அதனை ஜப்பான் மீது பாவிப்பதென்ற முடிவினை எடுத்தார். இங்கு, ரோக்கியோ பட்டணத்தின் மீது 09-03-1945 இல் நடத்தப்பட்ட ஒரு விமானத்தாக்குதலைக் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும். இதில் எழுபத்தெட்டாயிரம் மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். பதினாறு சதுரமைல் பரப்பும் தீப்பற்றிச் சாம்பலாகியது.

அனுங்குண்டு வீச்சு விமானப்படை அணி

அனுங்குண்டினை வீகவதற்காக, விமானப்படையிலிருந்து ஐந்நாற்றி ஒன்பதாம் அணியென ஒன்று அமைக்கப்பட்டது.

கேண்ட் போல் நிவெற்றில் என்னும் இருபத்தொன்பது வயது விமானி இப்பிரிவிக்குத் தலைமை தாங்க நியமிக்கப்பட்டார். அமெரிக்காவில் ‘உற்றா’ (Utah) பாலைவனப் பிரதேசத் தில் இதற்கான பயிற்சி முப்பதாயிரம் அடிகள் உயரத்தில் இவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது. அனுங்குண்டினை வீசும் ஏந்த விமானமும், அது வெடிக்குமிடத்திலிருந்து பெரு வெப்பம் அதிர்ச்சியலை, அனுங்குண்டு வீச்சு ஆகியவற்றிலிருந்து தப்புவதற்காக, குறைந்தது எட்டு மைல் தூரமாவது சென்றுவீடு வேண்டுமென விஞ்ஞானிகள் அறிவுறுத்தினர்.

இதற்காக, கடுமெயிற்கியை இந்த விமானஅணியினர் மேற்கொண்டனர். வடமேற்குப் பகுபிக் கடவில் அமெரிக்காவாகும் ஜப்பானிடமிருந்து கைப்பற்றப்பட்ட மறினால் திவுக் கூட்டத்திலுள்ள ரிவீயன் என்னும் தீவினை அனுங்குண்டு வீச்சு விமானத்தளமாகப் பாவிப்பதென அமெரிக்கர் தீர்மானித்தனர். இங்கு, ஜப்பானியர் அமைத்திருந்த நல்ல வசதிகளுடனான விமான ஒடுபாதையொன்றும் காணப்பட்டது. 1945 ஏப்ரல் கடைசி வாரத்திலே, தெரிவு செய்யப்பட்ட விமானிகளும், விமானங்களும் இங்கு, போய்ச்சேர்ந்தனர். அங்கிருந்து ஜப்பான், கமார் ஆயிரத்து நூறு மைல். இந்த விமானங்கள் அடிக்கடி ஜப்பான் மீது பறந்து, சாதாரணக் குண்டுகளை வீசும் பணியை மேற்கொண்டுவந்தன.

முதல் அணுக்குண்டுப் பரிசோதனை வெற்றிகரமாக முடிந்ததும், அமெரிக்கா யுத்தத்தை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்காக, அணுக்குண்டை ஜப்பான் மீது லீச் வேண்டுமென்பதைத் தீவிரமாகப்பரிசீலித்தது. அதேவேளை ஜப்பானை, மேறும் பெருநட்டங்களை அடையாமல் சரணாகதி அடையும்படி ஜமலை 25 இல் அதன் இறுதித்தீர்மானத்தை அமெரிக்கா விடுத்தது. இதனை யிட்டு ஜப்பான் எந்தவிதச் சிரத்தையும் காட்டாமல் அலட்சியம் செய்தது. உடனே அமெரிக்கா, அணுக்குண்டைப் பாவிப்பதா என்பதைப் பற்றி பரிசீலித்து அறிக்கை சமர்ப்பிக்கும்படி பிரபல அணு விஞ்ஞானிகள் மூவரையும் பல சிவிலியன் அறிஞர்களையும் கொண்ட ஒரு குழுவினை நியமித்தது. இக்குழுவினர் சகல வழி களையும் நன்கு ஆராய்ந்து, யுத்தத்தை விரைவில் முடிப்பதற்கும், பாரிய மனித அழிவைக் குறைப்பதற்கும் உள்ள ஒரே வழி, அணுக்குண்டைப் பிரயோகிப்பதுதான் என சிபார்சு செய்தனர்.

ஜமலை இருபத்தாறில் அமெரிக்க ஜனாதிபதியும் இம்முடிவினை ஏற்றுக் கொண்டார். இதுவரை விமானச் சூன்டு வீச்சுத் தொக்குதல்களால் பாரிய அழிவுகள் ஏற்படாத ஜப்பானிய நகரங்களான கியோடோ, கோசோ, நிகாட்டா, ஹிந்ஹாசிமா. நாகசாகி ஆகியவை இதற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன. ரினியன் தீவுத்தளத்திலிருந்து B29 விமானங்கள் ஜப்பான் மீது அடிக்கடி சென்று சாதாரணத்தரக் குண்டுகளை வீசிவந்தன. ஜப்பானுக்கு, அமெரிக்க ஜனாதிபதியினதும், மற்ற நேசநாடுகளினதும் கடைசி எச்சரிக்கையை ஜமலை இருபத்தாறில் ஜனாதிபதி விடுத்தார். உடனே சரண்டையும் படியும், இல்லையேல், பேரேழிவினை எதிர்நோக்க வேண்டி வருமென்றும் இதில் தெரிவிக் கப்பட்டிருந்தது. ஜப்பான் இதற்குச் சிறிதும் செவிசாய்க்கவில்லை, ஜமலை இருபத்தாறில் அமெரிக்க விமானங்கள் அணியணியாகச் சென்று மோசமாகக் குண்டுகளை வீசின.

ஜப்பானிலிருந்து எந்தப் பதிலும் கிடைக்காததால், ஜப்பான் மீது அணுக்குண்டினை வீசுவதென்று ஜனாதிபதி இறுதிமுடிவினை மேற்கொண்டார். இதைத் தொடர்ந்து, அணுக்குண்டின் பகுதிகள் கப்பல் மூலம் ரினியன் தீவிற்குக் கொண்டு செல்லப் பட்டன. அணுவெடிப்பை ஏற்படுத்தும் கருப்பொருளான டுரெனியம் (P235) பகுதி பகுதியாக விமானங்கள் மூலம் அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. அணுக்குண்டினை ஒன்றினைப்பதற்காக முப்பது இளம் விஞ்ஞானிகளையும், பொறுப்பியலாளர்களையும் கொண்ட குழுவும் உடனடியாக அனுப்பப்பட்டது. இவர்கள், கடும்பாதுகாப்புக்கு மத்தியில் அவற்றை ஒன்றினைத்தனர்.

குண்டின் நீளம் பதினாண்கு அடிகள், விட்டம் ஐந்தடிகள், நிறை சமார்ப்பத்தாயிரம் இறாத்தல்கள். இதில், அனுக்கருப் பொருள் களின்னடை ஜம்பது இறாத்தல்கள் மட்டுமே. முன்கூறிய கேணல் றிபேஜ்ஸ் என்பவரே அனுக்குண்டு வீச்சு விமானியாகச் செயற் படுவதெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. முதற் குண்டிற்கு ‘விற்றில் போய்’ (Little Boy) எனப் பெயர் சூடப்பட்டது. இதன்சக்தி 20,000 ரி.என்.ரி. குண்டினைத் தாங்கிசெல்லும் விமானத்திற்கு ‘எலோனா கே’ (Elona Gay) என்ற தனது தாயின் பெயரை விமானி சூட்டினார். ஜப்பானியர், தமது நாட்டின் மீது அனுக் குண்டுஅழிவு ஏற்படப்போகின்றதென்பதைச் சிறிதும் உணராமல் யுத்தத்தினை நடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

1945 ஒக்டோபஸ்ற் நாலாந்திகதி ஆறு விமானங்கள் இதற்கெனத் தயார் செய்யப்பட்டன. எட்டாம் திகதி குண்டை வீசும்படி ஜனாதிபதி உத்தரவிட்டிருந்தார். கடற்படை கப்ரன் வில்லியம் பாசன்ஸ் என்பவர் ஜந்தாம் திகதி விமானங்களின் குழுவை அமைத்து, கடைசிநேர அறிவுறுத் தல்களை வழங்கினார். முதற் பரிசோதனைக் குண்டு வெடிப்பின்போது எடுக்கப்பட்ட திரைப் படமும் போட்டுக் காண்பிக்கப்பட்டது. மிகக் கூடிய வெப்பம், அனுக்கதிர் வீச்சு, அதிர்ச்சி அலை ஆகியவற்றிலிருந்து தப்ப அவர்கள் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பது பற்றி விரி வாக விளக்கப்பட்டது. முதற் குண்டினை ஹிரோசிமா நகர்மீது வீசுவதென்ற தீர்மானத்தினை அமெரிக்க நிருவாகம் எடுத்தது. இதற்குக் காரணம், இந்நகர் ஏற்கனவே குண்டு வீச்சினால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அத்துடன், இங்கு இராணுவத் தளபாடங்களை உற்பத்தி செய்யும் பல தொழிற் சாலைகள் இருந்தன.

1945 ஒக்டோபஸ்ற் ஆறாம் திகதி அதிகாலை ஒரு மணிக்கு விமானிகள் நித்திரையிலிருந்து எழுப்பப்பட்டு, பயணத்திற்குத் தயார்ப்படுத் தப்பட்டனர். காலை ஒன்று முப்பத்தெழிற்கு, கால நிலையை அவதானிக்கவென மூன்று விமானங்கள் ஹிரோசிமாவை நோக்கிச் சென்றனர். அனுக்குண்டைத் தாங்கிய விமானமும் இன்னுமிரு விமானங்களும் இரண்டு நாற்பத்தைந் திற்குப் புறப்பட்டன. இவற்றிலொன்று, குண்டு வீச்சைப் படமெடுக்கவும், மற்றது, கதிர்வீச்சு மற்றும் தாக்கங்களை அளவெடுக்கவும் சென்றன. ஒக்டோபஸ்ற் ஆறாந்திகதி பொழுது விடிந்ததும் ஹிரோசிமா வாசிகள் வழமைபோல் தமது அன்றாட அலுவல்களைக் கவனிக்கத் தொடங்கினர். சரியாக மணி ஏழு முப்பதிற்கு மூன்று விமானங்கள் ஹிரோசிமா நகர் மேலே தென்பட்டன. வழக்கமாக நடைபெறும் நிகழ்ச்சிதாரனே என்று,

மக்கள் இவற்றைஇட்டுப் பெரிதும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. பதினெண்து நிமிடங்களில் அவை திரும்பி விட்டன.

காலை எட்டு மணிக்கு இன்னும் மூன்று விமானங்கள் ஹிரோசிமா நகர் இருந்த தீவின் கரைப்பக்கம் இருந்து வந்தன. இவை, முன்பு வந்த விமானங்களிடமிருந்தே கால நிலைப்பற்றிய சாதகமான தகவலை ஏற்கனவே தெரிந்து கொண்டன. ஹிரோ சிமா நகர் மேல் வழக்கமாக இருக்கும் பனி மூட்டம் அன்றி ரூக்கவில்லை. விமானங்கள் பறந்த முப்பத்தோராயிரத்து அறுநாறு அடிகள் உயரத்திலும் விமானிக்கு நகர் நன்றாகவே தெரிந்தது. அனுக்குண்டை முதல் பத்தாயிரம் அடிகளுக்குள் வெடிப்பு ஏற்படாமல் தடுக்கும் கருவிகளும், திட்டமிட்டபடி தரையிலிருந்தே ஆயிரத்து எண்ணாற்றி ஐம்பது அடி உயரத் தில் வெடிக்கவைக்கும் கருவிகளும் சரியாகச் செயற்பட்டன. தீர்மானிக்கப்பட்ட இடம் வந்ததும், சரியாக எட்டு மணி பதி னைந்து நிமிடங்கள் பதினேழு செக்கன்களுக்கு மூன்றுபரஅடுகள் தாங்கியவாறு குண்டு கீழே தள்ளப்பட்டது. உடனேயே விமானங்கள் மூன்றும் திடீரெனத் திரும்பி விரைவாக வந்த பக்கமே சென்றன. பரகுட்டில் இறங்கி வந்த பொருள் என்னவாக இருக்குமென மக்கள் பலர் ஆகாயத்தை நோக்கிப் பார்த்தனர். கீழே தள்ளப்பட்டு, சரியாக நாற்பத்து மூன்று செக்கன்களின்பின், அதனை வெடிக்கவைக்கும் கருவிகள் சரியாக இயங்கி, குண்டு திட்டமிட்டபடி வெடித்தது. இதே நேரத்தில் பத்துமைல்களுக்கப்பாற் சென்று கொண்டிருந்த அமெரிக்க விமானங்கள் தமது திட்டப்படி, படப்பிடிப்பு மற்றையபணிகள் எல்லாவற்றையும் மேற் கொண்டன. முதலில், வெள்ளளநிறமேகமொன்று ஒரு மைல் அகலத்தில் மேல் நோக்கிசெல்வதைக் கண்டனர். இதுமேலே சென்று நாலு மைல் உயரத்திற்கு இளங்க சிவப்பு நிறத்தில் காளான் வடிவில் இருப்பதைப் பின்னர் கண்டனர். குண்டு வீச்சு விமானியிடமிருந்து, திட்டம் சரியாக நிறைவேற்றப்பட்டதென்ற செய்தி தளத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு, பின் ஜனாதிபதிக்கும் தெரிவிக்கப்பட்டது.

குண்டு வெடிப்பின் மத்திய பிரதேசத்தில் ஏற்பட்ட வெப்பத்தின் அளவு பத்துக்கோடி டிகிறி சென்றிகிறேட் (பாகை.சி). வீடுகளின் கூரை ஓடுகள் உருகிக் குழம்பாகின. இரண்டு மைல் விட்டத்திற்குட்பட்ட பிரதேசத்தில் எந்த உயிரினமும் தப்பவில்லை. குண்டு வெடித்து ஒளிப்பிழம்பு தோன்றிய பின், பெரிய இடியோசை கிளம்பியது. இதைத் தொடர்ந்து, அதிர்ச்சியலை நிமிடத்திற்குப் பன்னிரண்டு மைல் வேகத்தில் தாக்கியது. பத்துமைல்களுக்கப்பால் திரும்பிச் சென்ற விமானங்களையும்

இது குலுக்கி எடுத்தது. வெடி ஒசையுடன் ஐந்தாறு மைல் வேக வெப்பக்காற்று வீசி, எல்லாவற்றையும் தீப்பிடித்து எரியவைத்தது. ஐந்து சதுரமைல் பிரதேசத்திற்குள் கட்டடங்கள் எல்லாமே அழிக்கப்பட்டன. சில நிமிடங்களில் ஒரு விசித்திர மான மழை பெய்தது. இதன் துளிகள் மாபிள் குண்டுகள் அளவில் கறுப்பாக விழுந்தன.

காலை எட்டுப் பதினாறிற்கு ஜப்பானின் தலைநகர் ரோக்ஷி யோவில் இருந்த செய்திப் பரிவர்த்தனைத் தலைமைக் காரியா ஸயத்திற்கு ஹிரோசிமாவுடன் இருந்த எல்லாத் தொடர்புகளுமே இல்லாமற் போயின. ஹிரோசிமாவுக்குப் பல மைல்கள் அப்பா ஹுள்ள நகரிலிருந்து, ஒரு புதுவகையான குண்டினால் அந்த நகர் தாக்கப்பட்டதாக இராணுவத் தலைமைக் காரியாஸயத் திற்கு செய்தி அனுப்பப்பட்டது. அமெரிக்க நேரப்படி, அன்று மதியம் ஒரு மணிக்கு அமெரிக்க ஜனாதிபதி றாமன் ஹிரோசிமா மீது அனுக்கண்டுத் தாக்குதல் மேற்கொள்ளப்பட்ட செய்தியை வாணோவி மூலம் அறிவித்தார். இச்செய்தி உலக மக்களை பெரும் வியப்பில் ஆழ்த்தியது. இதனை அறிந்த ஜப்பானியப் பிரதமர் சுவிகியும் போரை முடிவுக்குக் கொண்டு வர விரும் பினார். ஆனால் ஜப்பானிய யுத்தக்கவுன்சிலின் பல ஜெனரல் கள் போரைத் தொடர்ந்து நடத்தவே விரும்பினர். இதற்காக, ஜப்பானியப் பொதுமக்களிடமிருந்து இச்செய்தியை இருட்டிப்புச்செய்தனர். அனுக்குண்டு பற்றிய செய்தி, அமெரிக்கர்களின் நாடகமென அவர்கள் கூறினர். ஆனால் அமெரிக்காவோ, மீண்டும் வாணோவி மூலம் இதனை அறிவித்ததுடன், ஜப்பானிய மக்கள் தெரிந்து கொள்வதற்காக ஒரு கோடி அறுபது இலட்சம் துண்டுப்பிரசரங்களை நாற்பத்தேழு ஜப்பானிய நகரங்கள் மீது விமானங்கள் மூலம் போட்டது. உடனே சரணடையும்படியும் கோரிக்கை விடுத்தது.

இச்சந்தர்ப்பத்திலும்கூட, ஜப்பானியர்களிடமிருந்து எந்தப் பதிலும் வராததால், போரை விரைவில் முடிவிற்குக் கொண்டு வர இன்னுமொரு குண்டினை ஒகல்ற் ஒன்பதாம் திகதி வீசும் படி ஜனாதிபதி உத்தரவிட்டார். நாகசாகி நகர் இதற்காகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது. மேஜர் சாள்ஸ் கவீனி என்பவரால் செலுத்தப்பட்ட விமானத்தில் குண்டு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. நாகசாகி நகர் கடும் பனியால் மூடப்பட்டி ருந்ததால், விமானி தீர்மானிக்கப்பட்ட இலக்கை விட்டு, மூன்று மைல்கள் அப்பாலேயே ரேடார் (Radar) உதவியுடன் குண்டு

டைப் வீசினார். ஆனாலும், இதனால் பாரிய அழிவு ஏற்பட்டது. ஏனெனில், இது ஒரு புஞ்சோனியம் குண்டாகும். புஞ்சோனியம் என்பது, செறிலூட்டப்பட்ட யுரேனியமாகும் (Enriched Uranium).

அனுக்குண்டினால் ஹிரோசிமாவில் கொல்லப்பட்டவர்கள், காணாமற் போனவர்கள்ளன்னிக்கை சுமார் எண்பதாயிரம். இதேயளவு ஆட்கள் காயப்பட்டனர். நாகசாகியில், குறைந்தது நாற்பதாயிரம் பேர் கொல்லப்பட்டனர். குண்டு வீசின் பின் ஏற்பட்ட கதிரியக்கத் தாக்கத்தினால், புற்று நோய் போன்ற நோய்களாற் பாதிக்கப்பட்டுச் சொல்லொணாத் துயரில் வருந்தி யவர்களின் எண்ணிக்கை இவற்றை விடக்கூடியதாகும்.

அனுக்குண்டுகளின் பிரயோகத்தினால் சில இலட்சம் மக்கள் கொல்லப்பட்டாலும், சுமார் ஆறு ஆண்டுகள் பல இலட்சம் மக்கள் இறப்பதற்குக் காரணமாயிருந்த இரண்டாம் உலக யுத்தம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தது. அது மட்டுமன்றி, கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் மூன்றாவது உலக யுத்தமொன்று ஏற்படாமல் தடுக்கப்பட்டமைக்கும் அனுக்குண்டுகளே காரணமென உலகத் தலைவர்கள் பலர் கூறுகின்றார்கள்.

ஓலகத்தின் ஏனைய சில கடல்கள்

கடல்	பரப்பு(சதுர கி.மீ)	சராசரி ஆழம் மீ.
கரியீயன் கடல்	27,81200	2,647
விதன்சீனக் கடல்	23,19, 00	1,652
பெரின் கடல்	22,91,880	1,547
ஒக்கொட்ஸ் கடல்	5,81,735	1,486
ஐப்பான் கடல்	10,07,765	2,350
அந்தமான் கடல்	7,97,720	870
வடகடல்	5,71,240	94
செங்கடல்	4,37,970	491
போல்ரிக் கடல்	4,22,170	55

நியாயமான ஒரு யோசனைத்திட்டம்

என்-ஸ்ரவிஸ்லோஸ்

இலங்கையில், போரும் சமாதானச்சூழலும், கற்பணையிலும் பொய்க்கதைகளிலும் உண்மையாகவே சிக்கிக்கொண்டுள்ளது. “தமிழர்களின் பாரம்பரியத் தாயகம்” பற்றி சஞ்சிகைகளில் வெளியாகும் அபிப்பிராயக் கட்டுரைகளும், செய்தி நிறுவனங்களில் இருந்து வெளியாகும் பிரசித்தமான செய்தித் தாள்களில் வெளிவருகின்ற கட்டுரைத் தொடர்களும் இதற்கான ஒர் எடுத்துக்காட்டாகும். இதுதொடர்பாக, பிரபல வரலாற்று ஆசிரியரும் ஆழ்ந்த - சிந்தனையாளருமான அமரசேகராவினால் விரிவாக விளக்கப்பட்டு, மீண்டும் வாதிக்கப்பட்ட இந்தப் பழைய பல்லவியை கே. எம். டி. சில்வா புதினப் பத்திரிகை ஒன்றில் எமக்குத் தருகின்றார். இந்த மறைமுகமான கருத்துக்கள், டர்னி இராஜசிங்கத்தின் முக்கியமான பதிலை “பிராவதா” (Pravadv) என்னும் பத்திரிகையில் வெளிவரவைத்தன. இதேவேளை, இதே விடயம் சம்பந்தமாகத் திரு. கே. எம். டி. சில்வா முதலில் வெளியிட்டுள்ள நூலிலுள்ள மறைமுகமான அரசியல் நோக்கம் பற்றி, ஒரு சிக்கல் மிகக் கட்டுரை ஒன்றை திரு. இராஜன் கூல (Rajan Hoole) அவர்கள் ‘கவுன்றர் பொயின்றி’ என்னும் பத்திரிகையில் எழுதிவருகின்றார். எனினும், “பாரம்பரியத் தாய்நாடு” என்ற கோட்பாட்டிற்கு எதிராகப் போதிய விளக்கங்களை இவர் தந்துள்ளார். அது ஒர் அரசியல் ரீதியான நோக்கேயன்றி வரலாற்றுப் புலியியல் ரீதியான நோக்கல்ல.

இவை அனைத்தும், செறும் பயனற்ற நடவடிக்கைகளாகும். ஏனெனில், இவர்கள் கொண்டுள்ள ஊகங்களின் பின்னணியாதெனில், குறிப்பிட்ட நிலப்பிரதேசமொன்றை ஆக்கிரமித்து, அங்கு மக்களைக் குடியமர்த்தி, அதனை ஆட்சிசெய்வது குறித்த உரிமைகள் தொடர்பானதாகும். இந்தப் பிரச்சினைகளை நியாயத்தன்மை வாய்ந்த வாதத்தின் மூலம், அல்லது “சரியான” அறிவாற்றல்மூலம் தீர்த்துக்கொள்ள முடியும். விடயம் இப்படி இருக்க, இவ்வழிமுறைகளை ஒதுக்கிவிட்டு, இப்பிரச்சினைகள் எப்பொழுதும் ஆயுதங்களின் பலம்கொண்டு தீர்க்கப்படுகின்றன. கடந்தபல ஆண்டுகளாகப் பலதரப்பட்ட அறிவாளிகளால் வழங்கப்பட்ட இலங்கை வரலாற்றின் வரைவிலக்கணம்,

இந்த நாட்டினதும், பல்கலைக்கழகம், தொல்பொருள் ஆராய்ச் சிப்பிரிவு போன்ற பலவேறு நிறுவனங்களினதும் ஆதரவைப் பெற்றது. ஆனால், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இந்த நாட்டு படையினரின் ஆதரவைப் பெற்றது, அண்மைய ஆண்டுகளில் பல அறிவாளிகள் உட்பட வேறு பலரும் இலங்கையின் வரலாற் றுக்கு, வேறுபட்ட வரைவிலக்கணங்களை வழங்கியுள்ளனர். ஆனால் இந்த வரைவிலக்கணங்கள் மற்றுமொரு படையால் அதாவது ஒழுங்கற்ற படையால் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன.

சமாதானத்திற்காக மேற்கொள்ளப்படும் எந்தவொரு முயற் சியிலும், அதாவது பிரச்சினைக்கான தீர்வு ஒன்றை எடுக்கும் முகமாக மேற்கொள்ளப்படுகின்ற எந்தவொரு முயற்சியிலும் இதனை மனதிற்கொள்ளவேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்டளவு மக்கள் ஒன்றுசேர்ந்து படையொன்றை உருவாக்க, சில கோரிக்கைகளை முன்வைக்கும் நிலை இந்த நாட்டில் தோன்றும். அவர்கள் செயற்றிறன் மிக்கவர்களாகவும், இந்தக்கோரிக்கைகளை வலியுறுத்துபவர்களாகவும், ஈவிரக்கமற்ற கொடுரைத்தனமான செயல்கள் மூலம் தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் திறன் வாய்ந்தவர்களாகவும் இருப்பர். மறுபறத்தில், கூடியவரையில் பொதுமக்களுக்கு இழப்பு எதுவும் ஏற்படுவதைத் தடுக்கும்படி அந்தப் படையின் கைகள் கட்டப்பட்டுள்ள நிலையில், அந்த நாட்டின் படை இயலாத தன்மையைக் கொண்டிருக்கும். மேலும், தெரிவு செய்யப்பட்ட சில பொருட்கள் வடபகுதி மக்களைச் சென்றடையாவன்னாம் அரசாங்கம் தடைவிதித்துள்ளது. அத்தோடு இப்பகுதி மக்கள்மீது இன்றும் ஆட்சியுரிமை கோருகின்ற ஓர் அரசாங்கம், முற்றுமுழுதான பொருளர்தாரத் தடையை விதிப்பது முடியாத ஒரு விடயமாகும். அரசாங்கமும் அதனைச் சார்ந்துள்ள நிறுவனங்களும் உண்மையில் மட்டுப்படுத்தப்பட்டளிலேயே போர் ஒன்றை நடத்தவேண்டியுள்ளன. செச்னியிப் பாணியிலான போர்முறை உண்மையில் நடைமுறைச்சாத்தியமானதொன்றாகும்.

இருந்தும், போராளிக் குழுக்கள் தமக்கெனத் தனியான படைப் பிரிவை வளர்த்துக்கொண்டது மட்டுமல்லாமல், தமக்கென ஒரு சொந்த நாட்டையும் அமைத்துக்கொண்டனர். இவை கடந்த காலப்பகுதியில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களாகும். இது தொடர்பாக “ஜென்ட்” பத்திரிகையில் “தமிழ்மீ விடுதலைப் புகிள்கள் இயக்கம் ஒரு கெரில்லா அமைப்பல்ல அது ஓர் அரைவாசி அரசாகும். அதுவும், வவுனியாவிற்கு அப்பால் ஓர் அரைவாசி அரசாகும்’ என ஜெயதேவ உயங்கொட தெளிவாகக் கூறியுள்ளார்.

எனினும், உயங்கொட தொடர்ந்து “இதுபற்றி சனாதி பதிக்கோ அன்றி பிரதமமந்திரிக்கோ அல்லது மந்திரிக்கோ அன்றி படைத் தளபதிக்கோ கூறவேண்டிய அவசியமில்லை” என வாதிடக்கூடிய ஒரு குறிப்பையும் கூறுகின்றார்.

இது பற்றி இவர்களுக்குக் கூறவேண்டிய தேவை இருக்க மாட்டாது. ஆனால் அண்மையில் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் இந்தக் கடினமான உண்மையை கருத்திற் கொள்ளாமலே மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதனைச் செய்யாமல், சில நிருவாக ஒழுங்குள் மற்றும் அரசியல் யாப்பு ஒழுங்குகள் முதலானவற்றைச் செய்து, அவர்களைப் பிரதான அரசியல் நீரோட்டத்திற்குள் கொண்டுவர முடியும் என்ற ஊகத்துடன், அரசியற் கட்சி ஒன்றுடன் பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்துவது போல் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தப்பட்டன. இது, பயனற்ற நடவடிக்கையாக இருந்தது. ஆனால், நாட்டில் மீண்டும் போர் தொடங்குவதற்கு வழிசமைத்தது.

‘அரைகுறை’ அரசு ஒன்று தோண்றியுள்ளது என்பதை இனங்கண்டு கொள்வதில் உள்ள ஒரு சிக்கல், இந்த அரைகுறை அரசுக்கு “அது தன்னைப் பேணிக்கொள்ள இப்போது பலமும் வளங்கும் உண்டு என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியுள்ளதாகும்”. இந்த அரைகுறை அரசு நிலையில் தமிழீழ விடுதலைப் புவிகள் நிருவாக இயந்திரம் ஒன்றையும் தோற்றுவித்துள்ளனர். அவர்கள் தமக்கென ஒரு நிருவாகத்தையும் தமக்கென நீதிமன்றங்களையும் அமைத்துக்கொண்டதுடன், அரசியலிலும், கோட்பாடுகளிலும் அவர்கள் மக்களைக் கட்டுப்படுத்தி வருகின்றனர் என உயங்கொட கூறுகின்றார். அவர்கள் தமக்கென நிரந்தரப்படையணியைக் கொண்டுள்ளதுடன் உலக நாடுகளின் தலைநகரங்களிலும் ‘‘சிறிய’’ தூதரகங்களையும் திறந்துள்ளனர்.

சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையின்போது விடுதலைப் புவிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட கோரிக்கைகளை இப்பின்னணியில் தான் நோக்கியிருக்க வேண்டும். பூநகரியிலிருந்து படையினர் மீளப் பெறப்படவேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுப்பதானது, உண்மையில், ஆக்கிரமிப்பு நாட்டின் படைகள் இறைமையுள்ள நாட்டின் நிலப்பரப்பில் இருந்து மீளப் பெறப்படவேண்டும் என்பதாகும். இதைத்தொடர்ந்து பலாலி மற்றும் தீவுகளில் அமைந்துள்ள படை முகாம்களும் மீளப் பெறப்படவேண்டுமென்று நிச்சயம் கோரிக்கைகள் விடப்பட்டிருக்கும்.

இன்னுமொரு கோரிக்கையான - விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த போராளிகளை ஆயுதங்கள் சுகிதம் கிழக்கு மாகாணத்தில் நடமாட அனுமதிக்கவேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் அதன் தொடர்ச்சி ஆகும். கிழக்கு மாகாணம் படை ரீதியில் வடபகுதியில் உள்ள அரைகுறை அரசின் கீழ் இருக்க முடியாது. இருந்தபோதிலும், அந்த நாட்டின் ஒரு பகுதியான இதற்கு “அரைகுறை” அரசு இவ்வளவு காலமும் சண்டையிட்டு வந்தது. இந்த ஒரு நாடு என்னும் நோக்கிலிருந்தே ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவுக்கும் ராஜீவ் காந்திக்குமிடையிலான இந்திய - இலங்கை உடன்படிக்கையில் அவை எல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. விடுதலைப் புலிகள் இந்த உடன்பாட்டிற்கு எதிராகச் சண்டை செய்திருக்கலாம். ஆனால், ஒரு விடயத்தைப் பொறுத்தவரையில் எதுவிதச் சந்தேகமும் இருக்க முடியாது. அதாவது அந்த உடன்பாட்டில் காணப்பட்ட எல்லையின் உரித்துரிமையைஅவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர்.

இவை எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்துபார்த்ததன் முடிவே, தமிழர்கள் அல்லது அவர்களில் சிலரின் கோரிக்கையாகும். வரலாற்று ரீதியாக இலங்கைத் தீவில் எப்போதுமே இரண்டு நாடுகள் இருந்துள்ளன. இந்த இரண்டு நாடுகளையும் மீள நிறுவுவது படை வெற்றிமூலம் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இக் கோரிக்கைக்கான வரலாற்றுரீதியிலான உண்மைத் தன்மை பொருத்தமற்றதாகும். மேலும், இக்கோரிக்கையை அரைகுறை அரசு பலவழிமுறைகள் மூலம், படைத்தாக்குதல்கள், படுகொலைசுகள், எதிரியின் நாட்டுக்குள் படையெடுத்தல், வெளி நாடுகளில் பரப்புகை செய்தல் மற்றும் வழிமுறைகள் மூலம் பாதுகாத்துக்கொள்ள முடியும். இலங்கை அரசு இவற்றை இப்போதும் தடுக்க முடியாது; நீண்டகாலப் போக்கிலும் தடுக்க முடியாது.

நன்கு ஆயுதந் தரித்த சக்திவாய்ந்த ஒரு படையை யாழிப் பாணத்தினுள் நகர்த்தி, வெற்றிகராமாக யாழிப்பாணத்தைத் தாக்கிக் கைப்பற்றினாலும்கூட அரசியல் தீர்விற்கான தேவை கட்டாயம் இருக்கத்தான் செப்பும். எந்த ஒரு நவீன அரசினாலும்கூட, படைரீதியில் மக்கள்மீது கட்டுப்பாட்டினை வைத் திருக்க முடியாது. கொழும்பு அரசினால் யாழிப்பாணத்தை யும் அதன் சுற்றுப்புறங்களையும் படையினரின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் நிர்வகிக்க முடியும் என்பது நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாத ஒன்றாகும். படையினர் தமது கட்டுப்பாட்டினை இன்றோ அல்லது நாளையோ கைவிடவேண்டி நேரிடுப், அதன் பின்னர் அரசியல் தீர்வு ஒன்று எட்டப்படும்.

ஆனால், இதனைச் செய்ய, ஒருவர் காத்திருக்க வேண்டிய கேவை இல்லை. இதனை இப்பொழுதே செய்யலாம். அல்லாது விடின் குறைந்த பட்சம் மக்கள் முன்னணி தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற பின்னர் இதனைச் செய்திருக்கமுடியும். மேலும், புதிய போர்நிறுத்த ஒப்பந்தத்தின் மூலம் இதனைச் செய்வதும் சாத்தியமாகும். அது தோழமைப்பாங்காக உருவைடுக்க வேண்டும்.

நடவடிக்கை 01:- ஒரு போர்நிறுத்தமும், சில கிழமைகளுக்குள் வடக்கில் இருந்து படைகளன்றத்தையும் மீளப்பெறுவது என்று ஓர் உடன்படிக்கையும் அரசாங்கம் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

கருத்து: இதனை நிராகரிப்பதற்கு உண்மையில் எதுவிதக் காரணமும் அரசாங்கத்திற்கு இல்லை. பிராந்தியச் சுயாட்சி விரும்பத்தக்கதென்றும், சமாதானம் சாத்தியமாகக்கூடியது என்றும், அரசாங்கமும் அதன் பெருவாரியான ஆதரவாளர் களும் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள வேளையில், வட பகுதியில் படைக் குவிப்பு தேவையில்லை. வேறு வார்த்தையில் கூறுவதானால், அல்லது படையினரை வட பகுதியில் நிலைகொள்ள வலியுறுத்துவதால்; (அ) மிக அண்மையில் சமாதானம் ஏற்படாது என்பதனையும் (ஆ) அப்படி ஏற்பட்டாலும்கூட, இவர்கள் மீது நாம் கண்காணிப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதனையும் தெளிவுபடுத்துகின்றது. உண்மையில், சமாதானத் தீர்வைப் பொறுத்தமட்டில், இவை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவையும் தன்னத்தானே அழித்துக்கொள்ளும் நடவடிக்கை களுமாகும். எதுவிதமான கட்டுப்பாடுமற்ற வர்த்தக நடவடிக்கைகள் தெற்கிற்கும் வடக்கிற்கும் இடையில் மீண்டும் தொடங்கப்படவேண்டும் என்பதைச் சொல்லத்தேவையில்லை. போர் வெகுவிரைவில் தொடங்கும் என்ற ஊகம் காரணமாக படை நலனைக் கருத்திற் கொண்டு மீண்டும் பொருட்கள்மீது தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இத்தடைகள் படைரீதியில் தெரியத்தக்க வகையில் எதுவித விளைவுகளையும் உண்டுபண்ண வில்லை. உண்மையில் இதைப்பார்க்கும்போது வெப்பத்தை நாடிச் செல்லும் ஏவுகணைகளையும் விமான எதிர்ப்பு பீரங்கித் துப்பாக்கிகளையும் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய ஆற்றல் மிகக் “அரைகுறை” அரசுக்கு எதிராக மின்கலத்தடையை விதிப் பதானது அரசாங்கம் தன்னைக் கேலிக் கூத்துக்கு உள்ளாக்கும் ஒரு நடவடிக்கைபோல் தோன்றுகிறது.

நடவடிக்கை 02: தமிழரின் நிருவாக அலகுடன் சேர்க்கப்பட வள்ள கிழக்கு மாகாணப்பகுதியின் எல்லைகளை அரசாங்கம்

மீளக் குறிக்கவேண்டும். இதில் முஸ்லிம் மக்களின் சம்மதத்துடன் அவர்களையும் சேர்க்கலாம் அல்லது முஸ்லிம் மக்களுக்கெனத் தனிப் பிராந்தியம் ஒன்றையும் மீள எல்லை குறித்துக்கொள்ளலாம். தமிழரின் இந்தப் புதிய நிருவாக அலகு வடக்கில் இருந்துவரும் அரைகுறை அரசுடன் இணையும். வடக்கிழக்கில் வாழும் சிங்கள மக்களின் தொகை தெற்கில் எஞ்சியுள்ள தமிழ் மக்களின் சனத்தொகைக்குச் சரிசமனாக அமைய வேண்டும். அப்போதுதான் இந்தஇரண்டு அரசாங்கங்களும் அவர்களைக் கொரவத்துடனும் கண்ணியத்துடனும் சம உரிமைகளுடனும், நடத்துவர் என நம்பமுடியும்.

கருத்து: வடபகுதியைப் போன்று கிழக்கு மாகாணம் இராணுவத்தில் தீவிரவாதிகளின் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் இல்லை என்பது உண்மையாகும். எனினும், இது பொருத்தமற்றதாகும். இலங்கை அரசை மெதுவாகவும். வேண்டும் என்றும் சீர்குலையச் செய்யவேண்டுமென்ற ஒரு நோக்குடன் விடுதலைப் புலிகள் புதிய போர்முறைகளை மேற்கொள்ளும் திறன் வாய்ந்தவர்களாவர். இதனை, ஒரு வார்த்தையில் அடக்க முடியும். அதாவது எதிரியின் மையப் பகுதிக்குப் போரை முன்னெடுத்துச் செல்வதாகும். இல்லாமியப் போராளிக் குழுவும் இதுபோன்ற மூலோபாயத்தைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் இதுவரை மட்டுப் படுத்தப்பட்ட வெற்றியையே எய்தியது, எனினும் தமிழ்ப் போராளிகள் இதனைச் செய்து முடிப்பதில் தனித்துவமான ஆற்றல்மிக்கவர்களாவர். ஏனெனில், தமிழர்கள் எத்தனை பேர்களைனும் கொழும்புநகருக்குச் சுலபமாகவும் நேர்மையாகவும் வரமுடியும். அத்துடன் அவர்கள் சாதிக்கவேண்டிய கருமத்தை துரிதக்கியுடனும் மிக்க திறனுடனும் சாதிக்கும் ஆற்றல் மிக்க வர்கள். மேலும் போரில் மரபுவழிப் போர்முறையையோ அன்றி சுரில்லாப் போர்முறையையோ பின்பற்ற வேண்டிய தேவை விடுதலைப் புலிகளுக்கு இல்லை. வட பிராந்தியத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டிய தேவைதான் இவர்களுக்கு உண்டு. அத்தோடு இவர்கள் பல தொடர்ச்சியான ஈவிரக்கமற்ற தாக்குதல்களைத் தலைநகரில் இடையிடையே மேற்கொள்ளலாம். இந்த வழிகள் மூலம் மற்றும் பலவழிகள் மூலமும் இவர்கள் இலங்கைப் பொருளாதாரத்தின் அத்திபாரங்களையும் சமூகத்தையுங்கூடச் சிரமியச் செய்ய முடியும்.

நடவடிக்கை:03 வடபகுதியில் உள்ள சுகல படை நிலைகளில் இருந்து படைகள் மீளப் பெறப்பட்டபின்னரும், கிழக்கு மாகாணத்தில் மீள எல்லை குறிப்பது தொடர்பான திட்டம் வரையப்பட்டின்னரும், இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் வடபகுதியில்

உள்ள அரைகுறை அரசுக்குமிடையில் நிலவுகின்ற உறவின் அடிப்படையில் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்க முடியும். பேச்சுவார்த்தைகள் தொடங்குவதற்கு முன்னர், இந்த உறவு எப்படி அமையவேண்டும் என்று பேசப்படவேண்டியதில்லை. ஆனால், அந்த உறவு பேச்சுவார்த்தை நடைபெறுகின்ற வேளையில்தான் வெளிவரவேண்டும்.

கருத்து: மேலும் ஒருமுறை இந்த நடைமுறையைப் பின்பற்றுவதன் மூலம், அரசாங்கம் எதையும் இழக்கப்போவதில்லை. படைர்தியில் போராளிகளின் கை மேலோங்கியிருக்கவேண்டும் மென்பது உண்மையாகும். அல்லாவிடின், இவர்கள் அவர்கள் எவில் சில முக்கியமான வரையறைகளுக்கு உட்படுவதை எதிர்கொள்ளவேண்டிவரும். முதலாவதாக, இக்காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட பொருளாதாரக் கஷ்டங்களை நோக்குகையில், யாழ்ப்பாண மக்கள் எவ்வளவு துணிச்சலோடு அதைச் சுகித்திருந்தாலும், யாழ்ப்பாணத்தில் பொருளாதாரம் தன்நிறைவைக் காணவேண்டும் என்று அவர்களின் தலைவர்கள் சிலர் எவ்வளவு மனவுறுதியுடன் அயராமல் பாடுபட்டிருந்தாலும், தென்னிலங்கையின் உறவும் தொடர்பும் அதற்கு இன்னமும் தேவைப்படுகின்றது. இரண்டாவதாக, தெற்கில் வாழ்கின்ற தமிழர்களின் எதிர்காலம்பற்றித் தமிழ்த் தலைவர்கள் எவ்வளவு கருத்தற்றி குந்தாலும், இவர்களை அரசியல் ரீதியிலும் பொருளாதார ரீதியிலும் கொள்கை ரீதியிலும் அவர்களால் முற்றாக அந்தியப்படுத்த முடியாது. அதிகளவு தமிழர்கள் தெற்கில் தொடர்ந்து வாழ்வர். தெற்கில் தொடர்ந்து வாழ விரும்புகின்றனர் என்ற உண்மையை அவர்கள் வகுக்க இருக்கின்ற எந்தவோர் அரசியல் தீர்வும் ஏற்க வேண்டும்.

முன்றாவதாக, குறிப்பாகக் கிழக்கில் புதிதாக வருக்கப்படுகின்ற எல்லைகள், ஊடுருவல் செய்ய முடியாதவையாக அமையவேண்டும். இறைமை மிகக் தனிநாடு ஒன்றில் செய்யப்படுவது போன்று⁴ இதனைச் செய்வதற்கு அதிகளவிலான ஆட்பலம் நிதி, மற்றும் விருப்பமும் மனப்பாங்கும் தேவைப்படும். இவற்றின் மூலம்தான் இந்தப் புதிய எல்லைகள் ஆக்கிரமிக்கப்படுவதைத் தடுத்துத் தொடர்ந்து பாதுகாக்க முடியும். அரசியல் ரீதியாக எது நேரிட்டும், இந்த நிலத்திலேயே வாழ வேண்டிய நிர்ப்பங்களும் கதியும் தமிழர்களுக்கும் சிங்களவர்களுக்கும் உண்டு. உணர்வு ரீதியாக பல தமிழர்கள் தமிழ் நாட்டுடனும் தென் இந்தியாவுடனும் திராவிடக் கோட்பாடுகளுடனும் பின்னிப் பின்னைந்துள்ளனரானாலும், அவர்கள் தமது மன்னைப் பிரித் தெடுத்துக் கண்ணியாகுமரிக் கரையுடன் (Coromandel Coast) இணைக்கமுடியாது.

விட, அரசாங்கத்திற்கு வேறுவழியில்லை. இந்நிலைமை 1997இல் எற்பட்ட போரில் அரசாங்கம் தோல்வியைச் சந்தித்து வருகின்றது என்ற காரணத்தினாலோ, அன்றி அரசாங்கத்தை முட்டுக் கட்டை நிலைக்குக் கொண்டுவந்துள்ளது என்ற காரணத்தினாலோ அல்ல. அவர்கள், ஐக்கியப்பட்ட நாட்டை 1956 இலேயே இழந்துவிட்டனர். இந்நிலையில், தனி அலகுகளைக் கொண்ட பிராந்தியங்களின் ஒன்றியங்கள் தான். நிச்சயமாக ஒரு மாற்றமடைந்த நாட்டைச் சிர்குலைக்காமல் ஓன்றாகவைத்திருக்கும் என் நாம் நம்பலாம்.

★ உலகின் மிகப்பெரிய நகரங்கள்

நகரம்

குடித்தொகை

ஏராங்காஸ்	—	10820000
மெக்ஸிக்கோ சீற்றி	—	9191295
கல்கத்தா	—	9165650
மொஸ்கோ	—	8396000
சியோல்	—	8364379
ரோக்கீஸ்யா	—	333,103
பம்பாஸ்	—	8228332
சீக்கிங்	—	5570000
நியூயோர்க்	—	7071339
சாயோபுவோ	—	7053529
லண்டன்	—	6699008
ஜக்கார்த்தா	—	6503449
கராச்சி	—	5103000
சியோ டி ஜெரோ	—	5036232
கெய்ரோ	—	5012000
வெளின் சிராட்	—	4779000
தெக்ரான்	—	4530233
லீஹா	—	4164597
சாஞ்சியாகோ	—	4132293
சிட்டி	—	3280900

இந்த நடைமுறைகள் செயல்ரீதியானவை; புத்திசாலித்தன மானவை மட்டுமல்ல; அத்தோடு எனது நோக்கில், தவிர்க்கமுடியாதவையுமாகும். இலங்கை அரசாங்கத்தினால் இப்பொரில் வெல்ல முடியாது. அப்படி வென்றாலும்கூட, தமிழ்முப் போராளிகளின் அநேகக் கோரிக்கைகளுக்கு அது வெகுவிரைவிலோ அல்லது காலந் தாழ்த்தியோ இனங்கியே தீரவேண்டும். அந்த வேளையில் பல உயிர்களையும் இழந்திருப்போம்; வளங்களையும் வீண் வீரயமாக்கியிருப்போம்.

தேர்தலில் வென்றவுடன் வட பகுதியில் இருந்த தனது படைகளைத் திருப்பி அழைக்காமல் விட்டதே, மக்களும் னனி அரசு விட்ட தவறாகும். (“சந்திரிகா அரசாங்கம் என்றோ அன்றி, குமாரதுங்க அரசாங்கம் என்றோ அரசாங்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டும் பழக்கம் கைவிடப்படல் வேண்டும். இத்தலைப் பக்கள் இவர்களின் செயலூக்கமற்ற தன்மையையும் பரிதாப நிலையையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.) என்ன இருந்தாலும், இந்தப் படைகள் அங்கிருந்து எதைச்சாதித்துள்ளன? அது அங்கிருப்பதன் நோக்கம் என்ன? வடகிழக்கு நிர்வாக அலகிற் கான புதிய எல்லைகள் குறிப்பது தொடர்பான அறிவித்தலை பின்போட்டு வசூவது அரசின் இரண்டாவது தவறாகும். அத்தோடு, அரசியலமைப்பு நிபுணர்கள் மற்றும் சட்டத்தரணிகள் ஆகியோருடன் கொழும்பில் கலந்துரையாடி, புதிய அரசியல் யாப்பை எழுத முற்பட்டமையே அரசு இழைத்த முன்றாவது தவறாகும். அரசியல் யாப்பு, சட்ட விடயங்களுடன் சம்பந்தப் பட்ட ஒன்றல்ல. இது அரசியல் விடயங்களுடன் சம்பந்தப் பட்டதொன்றாகும். அரசியல் வாதிகள் அரசியல் யாப்பை வரைந்து, தேவையற்றதையெல்லாம் வாதாடி, அதைப் பெற தாக வளர்த்தெடுத்த பின்னரே சட்டத்தரணிகள் அதில் தலையிடுகின்றார்கள்.

இன்றைய தேவை, காத்திரமாகவும் தைரியமாகவும் இருப்பதாகும். எனினும், மீண்டும் மூயற்சிப்பதற்கான காலம் கடந்து விட்டது. ஆனால், உண்மையில் இன்னமும் போதிய கால அவகாசம் உண்டு. எல்லாவிதமான போர்களும் இறுதியில் சமாதானத்திற்கு வழிசெய்க்கும். நாறு வருட காலப் போராளாலும்கூட, இறுதியில் சமாதானப் பாதைக்கே இட்டுச்செல்லும்.

இருப்பினும், இந்த நடவடிக்கைகள் தோல்வியறக்கூடும் என்பதை ஒருவர் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். வடபகுதியில் இயங்குகின்ற அரைருறை அரசு “சம்மாக வளர்க்கூடும். அந்த ஆபத்தை அரசாங்கம் எதிர் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அதை

நாடற்றவர் சிக்கலை

**திருமதி பண்டாரநாயக்கா
எவ்வாறு தீர்த்து வைத்தார்?**

யாதுகாப்பு மற்றும் வெளிவிவகார அமைச்சின் முன்னாள் செயலாளரான திரு. பிள்ளை. ரி. ஜயசிங்கா அவர்களினால் தற்போது எழுதப்பட்டு வரும் புத்தகத்திலிருந்து ஓர் அத்தியாயத்தை வெளியிடுகின்றோம். இந்த அத்தியாயம், இந்திய இலங்கை உறவுகளில் நீண்ட காலம் பிரச்சினையாக இருந்துவந்த நாடற்ற இந்தியத்தோட்டத் தொழில்வளர்களின் சிக்கல்களில் பிரதம மந்திரி திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா கையாண்டதந்திரோபாயங்கள் பற்றிக் கூறுகின்றது. இந்த எழுத்தாளர் தற்போது ‘எயர்லங்காவின்’ தலைவராக இருந்து வருகின்றார்.

பிள்ளை. ரி. ஜயசிங்க

‘சண்டே ஒப்பேவர்’

30-07-95

1960 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இரண்டாவது பொதுத் தேர்தலில் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கா அவர்கள் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியை வெற்றிப்பாதைக்கு இட்டுச்சென்றார். அந்த ஆண்டு ஜூலை மாதம் பிரதம மந்திரியாக அவர் பொறுப்பேற்றபோது, 1954 ஆம் ஆண்டின் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் ஆறு ஆண்டுக்காலமாக நடைமுறைப்படுத்தப் பட்டிருந்தது. இலங்கையிலுள்ள இந்தியக் குடியேற்றவாசிகளின் குடியிருமைபற்றியும் அவர்களை இந்தியாவுக்கு அனுப்புவது பற்றியும் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்த. அதுதான் உந்த நேரமாக இருந்தது.

இந்தக் குடியேற்றவாசிகள், இன்னமும் இந்திய நாட்டவரல்லர் என்ற இந்தியாவின் வாதத்தை இலங்கை ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. 1953 ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் இந்தியத் தூதுவராக இருந்த திரு. தேசாய் அவர்கள், இலங்கைப் பிரதமர் சேர் ஜோன் கொத்தலாவல அவர்களுக்கும், இந்தப் பிரச்சினை பற்றி ஆர்வம் கொண்டிருந்த இலங்கையர் அனைவருக்கும் வியப்பூட்டும் வகையில் முதன் முதலாக இந்தக் கருத்தை வெளி யிட்டார்கள். 1945 ஆம் ஆண்டு புதுடில்லியில் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளில் முட்டுக்கட்டையைத் தவிர்ப்பதற்காக சேர் ஜோன் கொத்தலாவல அவர்களும் பிரதம மந்திரி நேரு அவர்களும், குடியுரிமை வழங்குதல், பதிவு செய்தல் ஆகிய இரு நடை முறைகளையும் இயன்றளவில் துரிதப்படுத்துவதற்கும், இந்தச் சிக்கலான விடயம்பற்றி மேலும் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதைப் பின்தள்ளிப் போடுவதற்கும் உடன்பட்டனர்.

இந்தியர், பாகிஸ்தானியர் குடியுரிமைச் (பிரசாவுரிமை) சட்டத்தின் கீழ் இலங்கைக் குடியுரிமை அளிப்பது இப்போது பெரும்பாலும் முடிவுற்று இருந்த அதேவேளை, அந்தச் சட்டத்தின்கீழ் குடியுரிமை வழங்கப்படாத இந்தியர்கள் 1954ஆம் ஆண்டு உடன்படிக்கையின்கீழ் கொழும்பிலுள்ள இந்தியத் தூதுவரகத்தில் தங்களை இந்தியக் குடிமக்களாகப் பதிவு செய்துகொள்ள, ஆறு ஆண்டுக்காலம் இருந்தது.

குடியேற்ற நாட்டு அரசாங்கத்தால் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கென இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட இந்தியக் குடியேற்றவாசிகளின் பிரச்சினை பற்றி மேலும், பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தி முடிவுக்குக் கூடுதலாக இருந்தது. அந்த காகத் தயார் செய்வதற்கும், அதில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றங்களை மீளாய்வு செய்யவும் அதுதான் உகந்த நேரமாகவிருந்தது. அந்த நேரம், இலங்கைக்கு உகந்ததாகவிருக்கவில்லை என்பதைத் திருமதி பண்டாரநாயக்க உணர்ந்தார். தற்போது கிட்டத்தட்ட பத்து லட்சம் இந்தியர்கள் இலங்கை மண்ணில் இருந்து பாதுகாப்பாகத் தொழில் செய்து வந்ததுடன், அவர்கள் விரைவாகத் தங்கள் இந்தியத் தொடர்புகளையும் இழந்து வந்தனர்.

சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவும், இலங்கைப் பிரதமர் திரு. டி.எஸ். சேனநாயக்கா அவர்களைப்போன்று, இந்தச் சிக்கலைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று ஈடுபாடு கொண்டார். கண்டி இராச்சியத்தின் மத்தியில் பிறந்து வளர்ந்த அவர், நிலமின்மையால் பிழைப்பதற்கு வெளியே வழி தேடுகின்ற, பிழைப்பாதாரத்துக்கு மேல் வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு வாய்ப்பு

இன்றியிருந்த கண்டிப் பாமரமக்களின்து நெருக்கடி நிலையைக் கூர்மையாக உணர்ந்திருந்தார்.

கண்டிப்பாமரமக்கள் ஆணைக்குழு (Kandyan Peasantry Commission) வினால் கண்டியர்களது வறுமையை இல்லா தொழிக்க எதுவும் செய்யமுடியவில்லை. தோட்டங்களிலுள்ள கணிசமான இந்தியத் தொழிலாளர்கள் இந்தியர்வுக்குத் திரும்பு வார்களானால், அவர்களது இடங்களை இலங்கைத் தொழிலாளர்கள் பிடித்துக்கொள்ள முடியும். இந்தியாவிற்குள் நுழை வதற்கு அனுமதியும், கடவுச்சீட்டும் அவர்கள் வைத்திருக்க வேண்டும் என இந்தியா வற்புறுத்தியபடியால் 1954 ஆம் ஆண்டு முதல் அத்தொழிலாளர்கள் இலங்கையில் தடுத்துவைக்கப்பட டிருந்தனர்.

தொடக்கத்தில், அவர்கள் அனுமதியின்றியே தோட்டத் தோட்டங்களில் வழங்கப்பட்ட அடையாள அட்டை யூடன் இந்தியாவிற்குப் பயணம் செய்து வந்தார்கள். அதுவன் ரியும், கண்டிய விவசாயிகளை அரசாங்கம் உண்ணவையப் பகுதி களிலுள்ள குடியேற்றத் திட்டங்களில் மீளக் குடியமர்த்த வேண்டியிருந்தது. இந்தக் குடியேற்றத் திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கு நீண்டகாலம் எடுத்ததுடன், அதிகளவு நிதியும் தேவைப்பட்டது.

பிரதம மந்திரி, சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் அறிவுபடைத் தவராய் இருந்ததோடு, பேச்சுவார்த்தை மேசைகளில் கடைப் பிடிக்கப்படவேண்டிய தந்திரோபாபாயங்களுக்குப் புதியவராகவும் இருக்கவில்லை. 1940 ஆம், 1941 ஆம், 1945 ஆம் ஆண்டுகளில் கொழும்பிலும் டில்லியிலும் நடைபெற்ற உயர்மட்டப் பேச்சு வார்த்தைகளின்போது அவரது கணவரான திரு. பண்டார நாயக்கா முக்கிய பங்கு வகித்துள்ளார். 1957 ஆம் ஆண்டு டிசெம்பர் மாதம் பிரதம மந்திரி என்ற ரீதியில் புதுடில்லி சென்றபோது அவர் பண்டிதர் நேரு அவர்களுடன் இந்த விடயம் பற்றிக் கலந்துரையாடியதுடன், தன்னுடன் அடிக்கடி டில்லிக்குப் பயணம் செய்த மாண்பியான சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவுடனும் தனது கருத்துக்களையும், அனுபவங்களையும் பங்கிட்டுள்ளார். 1945இல் டில்லியில் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைக்கு நாற்பது ஆண்டுகளின் பின்னர், எப்படி, காலஞ்சென்ற தனது கணவர் 1945 ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளின் பின்னர் வெளியிடவிருந்த அறிக்கையைத் தயாரிப்பதில் நடந்திசிவரை வேலைசெய்து சோர்வற்றுப்போன அதிகாரி களுக்கு உதவினார் என்பதை, அவர் எனக்கு நினைவுபடுத் தினார்.

மனிதனின் விலக்க முடியாத முடிவின் வளர்ச்சியில், எதிர் பாராதவற்றினதும் தற்செயல் நிகழ்ச்சியினதும் பங்கை, வரலாறு கற்கும் ஒவ்வொரு மாணவனும் கட்டாயம் இனங்கண்டு கொள்ளவேண்டும் என எச். ஏ. எல். பிஷர் என்பவர் ‘ஜீராப பாவின் வரலாறு,’ என்ற நூலுக்கு எழுதிய தனது புகழ்சார்ந்த முன்னுரையிற் கூறியுள்ளார். நாடுகளுக்கிடையிலான பிணக்கு களை அல்லது சிக்கல்களைத் தீர்ப்பதில் தலைவர்களினது தகுதியும், அவர்களிடையே இருந்துவரும் உறவும், முடிவாக வரவிருக்கும் முடிவில் தீர்க்கமான பங்கை வகிக்கின்றது.

1964ஆம் ஆண்டில் உருவான இந்திய-இலங்கை உடன் படிக்கைக்கான பல கலந்துரையாடல்களின்போதும், செய்திப் பரிமாற்றங்களின்போதும் இது காணப்பட்டது. இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்குமிடையிலான கடலெல்லையை வரையறை செய்வது பற்றியும், கச்சதீவுப் பிரச்சினை பற்றியும் 1974/75ஆம் ஆண்டுகளில் இந்தியாவின் வீறாப்பு மிக்க பிரதம மந்திரியான இந்திரா காந்தியுடன் திருமதி. பண்டாரநாயக்கா கலந்துரையாடியபோதும், தகுதியும் நட்பும் பெரும் பங்கு வகித்தது.

ஒத்துழைப்பு

பண்டாரநாயக்கா குடும்பம் நேரு குடும்பத்துடன் நட்புறவு வைத்திருந்தது. திருமதி. பண்டாரநாயக்கா பிரதம மந்திரியாக வந்தபின், நேரு விடுத்த அழைப்பை ஏற்று அவர் தனது குழந்தைகளுடன் இந்தியாவில் உள்ள புத்தக் கோயில்களுக்குப் புனித யாத்திரை செய்தப்பாது, அவர்களது உறவு புதுப்பக்கப்பி பட்டது. பிரதம மந்திரியாக வந்த பின்னர் அவர் வெளிநாடு சென்றமை இதுவே முதற்தடவையாகும்.

1960களில் திருமதி. பண்டாரநாயக்கா ஓர் உலக அரசிசியல் மேஜையாகக் கணிக்கப்பட்டபோது, இந்தியத் தலைவர்களுடனான அவரது மதிப்பு உச்சமடைந்திருந்தது. 1961ஆம் ஆண்டில் பெல்கிரெட் (Belgrade) நகரில் நடைபெற்ற முதலாவது அணிசேரா நாடுகளின் மாநாட்டின் போது அனுஆயுதத்தைக் குறைக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்ததின் மூலம், அவர் முதன் முறையாக மேடையில் தோன்றினார். நான், பிரதம மந்திரி என்ற முறையில் வேண்டவில்லை ஒரு தாயென்ற முறையில் வேண்டிக்கொள்கிறேன் என அவர் விடுத்த இந்த வேண்டுகோள், அனைத்துலக மக்களிடையே ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. 1962ஆம் ஆண்டு சீனாவுக்கும் இந்தியாவிற்கு மிடையிலான சிக்கலில் நடவராகப் பணியாற்றும்படி கேட்டுக் கொண்டபோது, இவரைப்பற்றிய எண்ணம் மேறும் உச்சமடைந்தது.

திருமதி. பண்டாரநாயக்கா தனது பதவியை ஏற்றவுடனேயே, தனக்கு முன்னுள்ள பெரும் பணியினை எதிர்கொள்வதற்குத் தீர்மானித்துக் கொண்டார். இந்தியாவின் கணகளில் நாடற்றவர்களாகியுள்ள இந்தியக் குடியேற்றவாசிகளின் பிரச்சினையை இனங்கண்டு கொண்டு, அவர் அதற்கு முன்னுரிமை கொடுத்தார். பாராளுமன்றத் திறப்புவிழாவின்போது 12. 08. 1960 அன்று ஆற்றிய (சிம்மாசன்) அரசியாரின் பேச்சில், அந்தப் பிரச்சினையை அரசாங்கம் தனது திட்டத்தில் சேர்த்துக்கொண்டது. “இந்தப் பிரச்சினைக்கு ஒரு திருப்தி கரமான தீர்வை எட்டும் நோக்கில், இலங்கையிலுள்ள இந்திய வம்சாவழிப் பிரசைகளின் விடயத்தை எனது பிரதம மந்திரி தனது கவனத்துக்கு எடுத்துக்கொள்வார்” எனத் தேசாதிபதி வில்லியம் கோபல்லாவ கூறினார்.

தனது தந்திரோபாயத்தின்படி பரந்தளவில் தீர்மானங்களை எடுக்கும் வகையில், பிரதம மந்திரி பல்வேறு விடயங்கள் பற்றிய உண்மையான நிலையைத் தயார்ப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டார்.

பேச்கவார்த்தைகளின்போது அவருடன் இணைந்து பணியாற்றுவதற்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட குழு, திறமையும், அதற்காகத் தன்னை அர்ப்பணிக்கக் கூடியதாகவுமிருந்தது. அவரது பாராளுமன்றச் செயலாளர் பிலிக்ஸ் ஆர் டயஸ் பண்டாரநாயக்கா, நிரந்தரச் செயலாளர் என். கியூ. டயஸ், இந்தியாவிலுள்ள இலங்கைத் தூதுவர் சேர் றிச்சர்ட் அலுவிகார, அவரின் பின்னர் இலங்கைத் தூதுவராகப் பதவியேற்ற எச். எஸ். அமரசிங்க ஆகியோரே அந்தத் திறமைசாலிகளாவர்.

நாட்டினது அரசியற் சக்திகளின் சமநிலையில் ஏற்படும் இடர்களை உணர்ரமல், இலங்கை ஏற்கனவே இயன்றளவு இந்தியக் குடியேற்ற வாசிகளை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது என்று கண்டியர்களது நலன்களைப் பிரதிநிதிப்படுத்தும் அமைப்புக்களும், மலைநாட்டுப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் கொண்டிருந்த உணர்வை திருமதி. பண்டாரநாயக்கா தனது மனதில் வைத்துக் கொண்டார். அதேநேரம், தோட்டப் பகுதிகளில் கணிசமான ஊவு அரசியல் மற்றும் பொருள்மிய ஆற்றல் பெற்றிருந்த ஒரேயொரு பெரிய தொழிற்சங்கமான இலங்கைத் தொழிலாளர் கொங்கிறஸ், அவர்களைல்லோரையும் இலங்கைக் குடிமக்களாக ஏற்கவேண்டும் எனப் போராடியது. இன்று வடக்கும் கிழக்கும் இணைக்கப்படவேண்டும் என்ற விடயம்போல், தொடக்கத்திலிருந்தே இவ்விடயமும் உணர்ச்சியைத் தாண்டுவதாயிருந்தது.

அரசியலுக்குப் புதியவராக இருந்தபோதும், இந்த விடயம், கட்சி அரசியலுக்கப்பால் ஒரு தேசியச் சிக்கல் என்ற ரீதியில் கையாளப்பட வேண்டும் என்ற துணிவான், சரியான தீர்மானத்தை அவர் எடுத்தார். அத்துடன் இந்த விடயத்தில் இலங்கையில் பரந்தளவிலான இனக்கம் ஏற்படுவது, இந்தியவுடையான பேச்சுவார்த்தைகளில் அவரது கரத்தைப் பலப்படுத்துவதாக இருக்கும். இந்த நேரத்தில் பாராளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவராகத் திரு. டட்டி சேனநாயக்கா அவர்கள் இருந்துவந்தமை இலங்கையின் அதிர்ஷ்டமாகும். அத்துடன், அவர் எதிர்க்கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினது தலைவருமாவார்.

திரு. டட்டி சேனநாயக்கா, சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் மட்டும் அறிவு படைத்தவராக இருக்கவில்லை. ஆனால், இந்த விடயங்கள் பற்றிய அவரது கருத்துக்கள்கூட, அதிகளாவில் பிரதம மந்திரியின் கருத்துக்களுடன் ஒத்திருந்தன. 1953ஆம் ஆண்டு வண்டனில் திரு. நீஞரு அவர்களுடன் நடத்திய பேச்சுவார்த்தைகளின்போது ஓர் உடன்பாட்டுக்கு வரத்தவறிய அவர், தற்போது புதிய பிரதம மந்திரி பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவதற்குத் தனது முழு ஒத்துழைப்பையும் நல்கினார்.

பேச்சுவார்த்தைகளின்போது கைக்கொள்ளவேண்டிய தந்தி ரோபாயன்கள் பற்றி பிரதமமந்திரி அவர்கள் சிந்தித்து வருத்துக் கொண்டிருந்த அதேவேளை, இந்திய - பாகிஸ்தானியர் குடியுரிமைச் சட்டத்தின்கீழ் குடியுரிமை வழங்காதோரின் விண்ணப்பங்களைப் பரிசீலனை செய்து, ஓர் ஆண்டுக்குள் குடியுரிமை வழங்கி முடிக்கப்படவேண்டும் எனவும் பணிப்புரை விடுத்தார். குடியுரிமை வழங்குவதற்காக நிறைவேற்றப்பட்ட சிறப்புச் சட்டத்தின்கீழ் அதற்குரிமையுள்ளோர்க்குக் குடியுரிமை வழங்குவதற்கான இலங்கையின் பணி முடிந்துவிடும். அதன்பின்னர், நாடற்றவர்களாக இருப்போரின் எண்ணிக்கை தெரியவரும். இது, பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்துவதற்குப் பெரிதும் உதவியாகவிருக்கும்.

இந்தியக் குடியேற்றவாசிகளின் குடியுரிமைத் தகுதிபற்றி மூன்றர் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளின்போது அவர் கைக்கொண்ட கொள்கையற்ற நிலையிலிருந்து இலங்கை வழுவக்கூடாது எனத் திருமதி. பண்டாரநாயக்கா மிக முக்கியமாகத் தீர்மானித்துக்கொண்டார். இந்தியக் குடியேற்றவாசிகள் அனைவரும் இந்தியக் குடிமக்கள் என்ற அடிப்படையில் அவர்களுக்கு இலங்கையில் நிரந்தரமான அழியாத அக்கறையுண்டு என்ற நோக்கில், குடியுரிமை வழங்குவதற்காகத் திரு. டி. எஸ். சேனநாயக்கா 1949 ஆம் ஆண்டில் இந்திய - பாகிஸ்தானியர்

குடியுரிமைச் சட்டத்தை நிறைவேற்றினார். உண்மையில், அவர்கள் இலங்கைக் குடியுரிமை பெறும்போது, இந்தியக் குடியுரிமையைத் துறந்துவிடவேண்டுமெனப் பண்டிதர் நேரு கூறியிருந்தார். ஆனால் இந்தப் பிரச்சினையின் கடைசித் தீர்வுக்கான நடவடிக்கை எனப் புதிய சட்டத்தின்கீழ் இலங்கை தானாகவே குடியுரிமை வழங்கவிருந்ததை 1953 ஆம் ஆண்டு இந்தியா முற்றாகத் தகர்த்துவிட்டது.

அவர்கள் முன்னர் இந்தியக் குடிமக்களாகவிருந்தாலும், 1950 ஆம் ஆண்டு ஐனவரி மாதம் 26 ஆம் நாளிலிருந்து நடை முறைக்கு வந்த புதிய அரசியல் யாப்பின் பிரகாரம், அவர்கள் பிறப்பினால் இந்தியப் பிரசைகளாகக் கருதப்படுவர் என இந்தியா வாதிட்டது. அதன்படி, அவர்கள் இந்தியாவுக்கு வெளியே சாதாரணமாக வசித்துவருகின்றமையால், இந்திய அரசியல் யாப்பின் 8 வது விதியின்கீழ் இந்தியக் குடிமக்களாகப் பதிவு செய்யப்படுவதற்கு அவர்கள் இப்போது விண்ணப்பிக்க வேண்டியிருந்தது.

திட்டம்

இந்தியக் குடிமக்களாகப் பதிவு செய்வதற்கு, 55 வயதை அடையும் வரை அவர்களுக்கு இலங்கையில் வேலைவாய்ப் புண்டு என உறுதிசெய்யப்பட வேண்டும் போன்ற பல முன் நிபந்தனைகளை இந்தியா விதித்தது. தனது குடிமக்களின் உரிமையை மறுக்கும் இந்த முயற்சி, இந்தச் சிக்கலுக்கு முற்றிலும் புதிய, எதிர்பாராத பரிணாமத்தைக் கொடுத்ததோடு, முட்டுக்கட்டை நிலை ஒன்றையும் உருவாக்கியது.

இந்தக் குடியேற்றவாசிகள் 1950 ஆம் ஆண்டு ஐனவரி மாதத்தில் சாதாரணமாக இந்தியாவில் வசித்து வந்தார்கள் எனக் கணிக்கப்படாவிட்டாலும், அவர்கள் இந்தியாவிலுள்ள தங்களது சொந்த இருப்பிடங்களை இழக்கவில்லை. ஆகவே அது, இந்தியாவின் புதிய அரசியல் யாப்பின் கீழும் அவர்கள் இந்தக் குடிமக்களே என இலங்கை வாதாடியது.

பிரித்தானியாவில், குடியுரிமை விடயத்திலும் சர்வதேசச், சட்டங்களிலும் சிறந்து விளங்கும் அதிகாரிகளுடன் ஆலோசிப் பதற்குப் பிரதம மந்திரி முடிவு செய்தார். இந்த நடவடிக்கை, பேச்சுவார்த்தையின்போது இலங்கைக்கு வலுவுட்டும். அத்துடன், சர்வதேச நீதிமன்றத்தினாலோ அல்லது சபையினாலோ இந்த விடயத்தைத் தீர்த்துவைக்கும் சாத்தியங்கள் பற்றியும் கவனத்தில் எடுக்க, பிரதம மந்திரி விருப்பமில்லாமல் இருக்கவில்லை.

அதேவேளை நாட்டில் நடைபெறுபவற்றையும் திருமதி பண்டார நாயக்கா கடுமையாக நோக்கினார். 1954ஆம் ஆண்டு உடன்படிக்கையின் சீழ் இந்தியத் தூதரகத்தினால் இந்தியக் குடிமக்களாகப் பதிவு செய்யப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை உற்சாகமூட்டுவதாகவில்லை. 40,000 பேரே பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தனர். அவர்களில் அதிகமானவர்களும் தோட்டப்பகுதியைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர். இந்தப்பிரச்சினை பற்றி, தொட்டுக்கூடப் பார்க்கப்படாமல் இருந்தது.

1954ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகளின்போது, இந்தியக் குடிமக்களாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டவர்களில் தொழில் பார்ப்பவர்கள் 55 வயதுவரை அதாவது ஓய்வுபெறும்வரை வேலை செய்வதற்கும், அதன் பின்னர் அவர்கள் நாட்டை விட்டு வெளியேறும்போது நட்டசூடு வழங்குவதற்கும் ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டுவர உத்தேசித்துள்ளதாகவும் இலங்கை குறிப்பிட்டது. பதிவுசெய்வதை ஊக்குவிப்பதற்கு, கூடுதல் தூண்டுதல் அளித்தால் அதிகமானோர் பதிவு செய்வர் எனக் பிரதம மந்திரி நினைத்தார். அந்த விடயம்பற்றி ஆராய்வதற்கு அவர் ஒரு குழுவையும் நியமித்தார்.

தொழிலாளர் ஓய்வு பெற்று, தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பும் போது ஒர் ஊக்குவிப்புப்படி வழங்குமாறு அக்குழு விதந்துறைத் தது. அந்தத் தொழிலாளி, தன்னுடன் பதிவு செய்த வயது குறைந்த தன்னுடைய குழந்தைகளையும் தான் போகும்போது அமைத்துச் செல்ல முடியும். அதனால் தோட்டத்தில் ஏற்படும் வெற்றிடத்தை இலங்கைத் தொழிலாளர்க்கொண்டு நிரப்பி விட முடியும்.

தந்திரோபாயம்

இந்த ஊக்குவிப்புடன், தோட்டங்களில் இலங்கையர்கள் வேலை செய்வதற்கான ஆக்கபூர்வமான துரித நடவடிக்கை களைப் பிரதம மந்திரி மேற்கொள்ள வேண்டும். இந்த நாட்ட வரல்லர்தோர் தோட்டங்களில் வேலை செய்வதைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு மசோதா 23, 05. 02 அன்று பாரானுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. தோட்டங்களில் ஏற்படும் வெற்றிடங்களை நிரப்புவதற்காக தொழிலாளர்களின் எண்ணிக்கையை அமைச் சர் குறிப்பிடுவார். சிராமப்புறத் தொழிலாளர்கள் தோட்டவேலை களை ஏற்பதற்கு வசதிகள் அளிக்கப்படவேண்டும். இந்த யாவுடன் நடத்தப்படும் பேச்சுவார்த்தைகள் சமூகமான முறையில் நடைபெறுவதற்காக இந்த மசோதா வைக்கப்பட்டது.

பிரதம மந்திரி அதற்கப்பாலும் ஒரு படி சென்றார். தோட்டங்களை உருவாக்குவதற்காக, குடியேற்ற நாட்டு அரசாங்கம் நிலத்தினை அபகரித்ததை மனதிற் கொண்ட பிரதம மந்திரி, இலங்கையரல்லாதோர் இலங்கையின் காணிகளைப் பெறுவதைக் கட்டுப்படுத்தும் ஒரு சட்டத்தை இயற்றும்படி பணித்தார்.

இந்த விடயத்திற் காணப்பட்ட சிக்கல் காரணமாக, சட்ட நகலைத் தயாரிப்பதில் தாமதம் ஏற்பட்டது. இலங்கையரல் லாதோரின் சொத்துக்களைச் சுல்கரிப்பதற்கான ஒரு சட்டம் 09.07.64 அன்று பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. ஆனால், நிதிச்சட்டங்களுக்கமையத் திருத்தம் செய்து மீண்டும் சமர்ப்பிப்பதற்காக அது மீண்டும் பெறப்பட்டது.

திருமதி. பண்டாரநாயக்காவின் தந்திரோபாயங்கள் எப்படி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன? ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் இந்தியாவினுடைய எதிர் நடவடிக்கைகள் எப்படி அமைந்தன? என்பவை பற்றி அடுத்த அத்தியாயங்களிற் கூறப்படும்.

★ பெரிய ஏரிகளும் உள்நாட்டுக் கடல்களும்

பெயர்	நிலையம்	(பரம்பு சதுர கி.மி)
-------	---------	---------------------

கஸ்தியன் கடல்	ருசியான் ஈரான்	394299
ஸ்பெரியர் ஏரி	கனடா - ஐ. அமெரிக்கா	82414
விச்ரோரியா ஏரி	ஆலீரிக்கா	69485
ஏரல் கடல்	ஆசியப	66457
ஸூரன் ஏரி	ஐக்கிய அமெரிக்கா	5596
ஸ்ரீக்ஷ்ண் ஏரி	ஐக்கிய அமெரிக்கா	58016
காட் ஏரி	ஆலீரிக்கா	25760
ந்யாசா ஏரி	ஆலீரிக்கா	30044
நங்களீக்கா ஏரி	ஆலீரிக்கா	32893
கிழேற்சியர்	கனடா	31080
பயிக்கால் ஏரி	ஆசியா	31500
கிழேற்சிலேவ் ஏரி	கனடா	28930
ஸரி ஏரி	ஐக்கிய அமெரிக்கா	25719
வின்னிபெக் ஏரி	கனடா	23553
மாற்கைபோ ஏரி	வெனெசுவெலா	21414
ஓன்ராறியோ	கனடா	19477

அபாய நிலையில் புலிகள்

இந்தியாவில், புலிகள் வாழ்வதற்கெனத் தனிமைப்படுத்தி வைக்கப்பட்ட இடங்களுக்கு நான் வழுமையாகச் செல்லும்போதெல்லாம், என்னிலடங்காத் தடவைகள் புலிகளைத் தாண்டி வந்திருக்கின்றன. அவற்றை மிக அண்மையில் இருந்து அவதானித்துபோதும், அவற்றின் கண்களுக்குள்ளே பார்வையிட்ட போதும், எங்கும் கேடின்மையையே நான் பொதுவாகக்கண்டேன். மனிதனை உண்ணும்புலிவர்க்கத்தை வேட்டையாடுவரான இந்தியாவிலுள்ள ஜிம் கோர்பெற் என்பவர், “புலி தான், கானகத்துக்சீமான்”எனக்கூறியுள்ளார்.

‘சண்டே லீடர்’

30-07-95

மிகவும் வீரார்ந்த, கம்பீரமான இம்மிருகம் நாலு கால்களைக் கொண்ட ஒரு வலிமையின் இருப்பிடமாகும். அது, அதனைப் போல் ஐந்து மடங்கு எடை கொண்ட பெரிய மிருகமான ஒருளருமையைப் போன்ற மிருகத்தைக்கூடத் தாக்கிப் போரிடக் கூடியது. காட்டிலுள்ள உணவுச்சங்கிலியின் உச்சத்தில் அது தன் உணவுக்காக வேட்டையாடியேஆகவேண்டும். ஆனால், அது ஒருபோதும் தேவைக்கதிகமாகக் கொல்வதில்லை. அது சந்தடியின்றி மெதுவாகவும், மிக அழகாகவும் கானகத்தைச் சுற்றி வருகின்றது. அதன் செயல்கள் ஒரு வினாடிக்குப்பட்ட வையாகும். ஒரு புலியை அவதானிப்பது, எப்போதும் ஒரு திகிலூட்டும் அனுபவமாகும்.

இந்தத் தனித்துவமான புலி இனங்கள், ருஷ்யாவிலிருந்து இந்தோனேசியாவரை எட்டு வகைக்களில் காணப்படுகின்றன. அவை, இந்திய அல்லது வங்காளப்புலி, இந்தோனேசியப் புலி, செப்பியன் அல்லது மஞ்சுரியன் அல்லது ஆமூர் (Amur) புலி, தென்சீன் அல்லது அமோய் (Amoy) புலி, சுமாத்திராப்புலி, பாலிப்புலி, கஸ்பியன் புலி, மற்றும் ஜாவாப்புலி என்பன வாம். 1930 ஆம் ஆண்டில் 10,000 ஆக எஞ்சியிருந்த புலி களின் தொகை, 40 ஆண்டுக் காலத்தில் சிதறுண்டு தனித்தனி யாகவும் சிறு குழுக்களாகவும் 5,000 ஆகக் குறைவடைந்துள்ளது. இக்காலகட்டத்தில் பாலி மற்றும் கஸ்பியன் இனங்கள் முழுவதும் டூண்டோடு அழிந்தபோயின. அத்துடன் ஜாவா, சீனா இனங்களும் அற்றுப்போன நிலையின் விளிம்புக்குத் தள்ளப்பட்டன என உலக வனவிலங்குப் பாதுகாப்பு அமைப்பின் முன்னாள் சர்வதேசக் காப்பாளரான கப் மவண்ட் ஃபோட் (Guy Mountfort) எழுதியுள்ளார். இவர், புலிகளின் இனம் மிகவும் குறைவடையும் ஆபத்துக்குள்ளாகியிருந்தபோது, இதனை உலகளாவிய அளவில் காப்பாற்றுவதற்காக 1970 ஆம் ஆண்டு களின் தொடக்கக் காலத்தில் ‘ஓப்பறேசன் ரைகர்’ (Operation Tiger) என்னும் ஒரு முயற்சியை உலகளாவிய ரீதியில் நடத்துவதற்கு உந்து கருவியாக இருந்தவராவார்.

இதுதான், புலிகளுக்கு முதன்முதலாக ஏற்பட்ட நெருக்கடி நிலையாகும். இந்தியாவில் விளையாட்டு மற்றும் பொழுது போக்குக்காகப் புலி வேட்டை ஆடுதல், பின்னர் புலித் தோலுக் காகவும், நவநாகரிகப் பாவணைக் கைத்தொழிலுக்காகவும் புலி கள் அழிக்கப்படுதல், மற்றும் சீரழித்தல், உயிர் வாழும் அழுத் தங்களால் மிருகங்களின் இருப்பிடங்களை இல்லாதொழித்தல் ஆசியவை, புலி இனங்கள் குறைவடைவதற்கும் சில பகுதிகளில் இருந்து அவை முற்றாக மறைவதற்கும் துணையாகவிருந்தன.

‘ஓப்பறேசன் ரைகர்’ (Operation Tiger) என்ற திட்டத் தின்கீழ், புலிகள் வாழும் காடுகள் உள்ள சில நாடுகளில் புலி களைப் பாதுகாக்கும் முயற்சிகள் தொடங்கப்பட்டன. இந்த முயற்சிகளில் இந்தியா மிக முன்னணியில் நின்றது. இங்கு புலி வேட்டையாடுவது 1970 ஆம் ஆண்டில் தடைசெய்யப்பட்டது. 1972 ஆம் ஆண்டின் வனவிலங்குப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் இதற்கு முழுமையான பாதுகாப்பு அளிக்கப்பட்டது. புலி கள் வாழுவதற்கென, தனிமைப்படுத்தப்பட்ட ஒன்பது இடங்களுடன் இந்தத் திட்டம் 1973 ஆம் ஆண்டு ஆர்வத்துடன் தொடங்கப்பட்டது. இப்போது 21 பாதுகாப்பிடங்களுடன் இது

திட்டம் இயங்குவதுடன், இன்னுமொரு பாதுகாப்பிடம் மிசோராமிலுள்ள டம்பா மாநிலத்திலும் தொடங்கப்பட உள்ளது. எல்லாமாக இந்தியாவில் 72 தேசியப் பூங்காக்களும் 421 சரணாலயங்களும் புலிகளுக்குப் புகலிடமளிக்கின்றன. புலிகளைப் பாதுகாக்கும் இந்தத் திட்டம், ஒரு வெற்றிகரமான பாதுகாப்புத் திட்டமாக வரவேற்கப்பட்டுள்ளது.

அதைப்போன்று பங்களாதேசம், பூட்டான், நேபாளம், சீனா, முன்னைய்சோவியத்துன்றியம் (மஞ்சூரியா), மலேசியா, தாய்லாந்து, இந்தோனேசியா மற்றும் கொரியா போன்ற நாடுகளிலும் புலிகளைப் பரதுகாப்பதற்காகக் காடுகளில் பல தனி யிடங்கள் உண்டு.

ஆனால், மேதுவாகத் தொல்லைகள் உருவாகத்தொடங்கின . 1992 இல் இந்தியாவிலுள்ள இரந்தாம்பூரில் திருட்டுத் தனமாக வேட்டையாடுதல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. வனவிலங்கு நிபுணர்களும், அரச்சார்பற்ற நிறுவனங்களும், அரசாங்கங்களும் நிலைமையை, ஆராய்வும் கணிப்பீடுகள் செய்வதற்கும் எழுந்தன. அப்போது, அதன் பெறுபேறுகள் பயங்கரமாயிருந்தன. எல்லா இடங்களிலும் மீண்டும் புலிகளுக்கு நெருக்கடி நிலைமை ஏற்பட்டது. தொடக்கத்தில், புலிகளால் தமது தோல்களைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. இப்போது, வேட்டையாடுவோர் எலும்புகளைத் தேடினர்.

சர்வதேச இயற்கை, இயற்கைவனப் பாதுகாப்புச் சங்கத்தின் பூனை நிபுணர்கள் குழுத் தலைவரான பீற்றர் ஜாக்ஸன், “ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் முந்திய சின அடிப்படையிலான வைத்திய முறைகளில் புலியின் எலும்புகளினதும் ஏனைய உடற் பகுதிகளினதும் பாவனை இருப்பதால், எல்லா இடங்களிலும் திருட்டுத் தனமாக வேட்டையாடப்படும். புலிகளிலிருந்து அவை பெறப்படுகின்றன’’ என்பதைக் கண்டுபிடித்தார்.

எஞ்சியுள்ள ஜந்து வகையான புலிகளில், தென் சினத்து ‘அமோய்’ (Amoy) எனும் புலியினம் முற்றுமுழுதாக அற் றப்போகும் நிலையில், அழிவின் வாயிலில் நிற்கிறது. இவற்றில், தற்போது ஜம்பதுக்கும் குறைவான புலிகளே உயிரோடுள்ளன. சுமாத்திராவிலுள்ள புலிகளும் மற்றும் சைபீரியாவிலுள்ள புலிகளும் இப்போது ஒவ்வொன்றிலும் 400 புலிகளே வாழ்வதால், இவ்வினங்களும் அழிந்துபோகக்கூடிய பயங்கர நெருக்கடி நிலைக்குள்ளரகியுள்ளன. இந்தியாவிலுள்ள புலிகளும், இந்தோசீனா

விலுள்ள புலிகளும் தொகைவாரியாக ஓரளவு திருப்பிகரமான நன் நிலையிலுள்ளனவானாலும், அவையும் பெருமளவு சட்ட விரோதமான திருட்டு வேட்டைத் தொழிலினால் அச்சுறுத்த மூக்குள்ளாகி உள்ளன.

1993 ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் புதுடில்லியில் புலிகளைப் பற்றிய சர்வதேசக் கருத்தரங்கு ஒன்று நடந்தது. இந்தக் கருத்தரங்கில் பங்குபற்றிய இந்தியாவின் சுற்றாடல் மற்றும் வனஇலாகா அமைச்சர் திரு. கமல்நாத், “விரைவாக அதிகரித்து வரும் உயிர்வாழ்தல் அழுத்தம், இயற்கை வளங்கள் மீதான வர்த்தகமீதியான சுயநலச் சுரண்டல், சட்டவிரோதமாக வேட்டையாடுவதால் ஏற்படும் பயமுறுத்தல், அத்துடன் சட்டவிரோதமான, ஆனால் புலித்தோல், எலும்புகள் போன்ற வற்றினாலர்ன் செழிப்பான சர்வதேசவர்த்தகம், அத்துடன் சில பகுதிகளில் ஆயுதநடவடிக்கைகள் ஆகியவை இந்தியப் புனியினம் ஆபத்துக்குள்ளாகியிருப்பதற்குச் சில முக்கிய காரணங்களாகும்” எனத் தனது வருத்தத்தைத் தெரிவித்தார்.

ஆகவே, புலிகள் சம்பந்தமான சர்வதேசக் கலந்துரையாடல் ஓர் உள்ளார்ந்த சுய சோதனைக்கான சந்தர்ப்பம் ஆகும். மனுக்குலத்தின் எதிர்கால நன்மைக்காகவும், பாதுகாப்புக்காகவும், புலிகளிலிருந்து தயாரிக்கப்படுவதற்கை நுகர்வுதிலிருந்து விலக்கி, அவற்றிற்குப் பதிலாக வேறொத்தயாவது கண்டு சிடித்து அவற்றைப் பயன்படுத்தும்படி நுகரும் நாடுகளுக்கு விளம்பரப் படுத்துவதற்கு ஒரு கணிசமான அளவு நிதியைத் திரட்டவும், புலிகளைப் பாதுகாப்பதற்கு உலகளாவிய பிரச்சாரங்களைச் புலியினம் உள்ள நாடுகளில் விருப்பம்கொண்ட நாடுகளை உறுப்பினராகக்கொண்ட ஒரு ‘பூகோளப்புலிப் பொதுமன்றம்’ (Global Tiger Forum) உருவாக்கப்படவேண்டும்” என அது பரிந்துரைத்துள்ளது.

புலிகளைப் பாதுகாக்கவேண்டிய ஊக்கத்தை அந்தச் சர்வதேசக் கலந்துரையாடல் வழங்கியது. சர்வதேச அழுத்தத்தினால் சினா புலிகளின் எலும்பு (அத்துடன் காண்டாமிருக எலும்புகள்) வர்த்தகத்தைத் தடைசெய்தது இவற்றை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி, கொள்வனவு, விற்பனவு செய்தல், மற்றும் அனுப்பதல், கொண்டுசெல்லுதல், தபாற்பொதி செய்தல் (அடையாளம் காணக்கூடிய ஏதாவது பகுதிகளை அல்லது மருந்துச் சரக்குகள் போன்றவற்றிலிருந்து பெறப்பட்டவற்றைக் கொண்டவை உட்பட) எல்லாவற்றையும் கடுமையாகத் தடைசெய்தது.

சிறப்புக் கட்டுரை

போர் நிறுத்தத்தை உறிவிக்க மறுத்த கடும்போக்கு

நான் இங்கே எழுதத் தொடங்கும்முன், இந்தச் சமாதான விவாதத்துக்கு அதற்குிய முக்கியத் துவந்தைக் கொடுத்தமைக்காக “சண்டே ஒப்சேவர்” பத்திரிகைக்கு, அதனுடைய துணிவுக்கும் நேர்மைக்குமாக வாழ்த்த விரும்புகின்றேன். ஏனெனில், அரசாங்கத் தின் சமாதான முயற்சிகள் பற்றிய எனது குற்றச்சாட்டுக்கள் உண்மையாயிரும்பின், போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவர, சமாதானப் பேச்சுக்களை நடத்துமாறு அரசாங்கத்துக்கு ஒரு தெளிவான ஒழனையைக் கொடுத்த தென்னிலங்கைச் சிங்கள மக்களுக்கு அது விடை கூறவேண்டியிருக்கும்.

றெஜினோல்ட் கூறேக்கு
வசந்தராஜா பதிலளிக்கின்றார்

‘சண்டே ஒப்சேவர்’
16 .08 .95

இப்போது, மாறுபட்ட கருத்துடைய திரு. ரெஜினோல்ட் கூறே, அவர்கள் தொடர்பாகப் பார்ப்போம். ஐல்லை மாதம் 23ஆம் நாளன்று ‘சண்டே ஒப்சேவரில்’ பதில் அளித்த திரு. கூறே, தனது பதிலை வேண்டுமென்றே வருச்சகத் தன்மையுடன் தொடங்குகிறார். அதில் அவர்; “அரசாங்கத்தினால் எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளை, தொடர்ந்து கைக்கொள்ளும் கோட்பாடுகளோ, தெளிவான கொள்கைகளோ இல்லை என்ற அடிப்படையில், அரசினுடைய தந்திரோபாயங்களைக் கண்டனம் செய்வதற்குத் திரு. வசந்தராஜா முயற்சிக்கின்றார்.” எனக் கூறுகின்றார்.

“இல்லை” திரு. கூறே அவர்களே! நான் செய்வது அது அல்ல. மாறாக, தமிழ் விடுதலைப் புலிகளை ஒழிப்பதற்கு, அவர்களைத் தமிழ் மக்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்துவதற்கு அரசாங்கத்திடம் ஒரு தெளிவான கொள்கையிருந்ததென நான் கூறுகின்றேன். ஆகவே, அது தனது சொந்தத்திட்டத்தைத் தமிழர் மீது அதிக எதிர்ப்பின்றித் திணிக்க முடியும்.

தனது கட்டுரையின் மீதிப்பகுதியில், அலரிமாளிகையில் நடந்த பத்திரிகையாளர் சந்திப்புக்களில் நான் திரும்பத் திரும்ப கேட்டவற்றையே திரு. கூறே மீள வலியுறுத்துகின்றார். தனது பெருமளவு தேர்தல் வாக்குறுதிகளில் எதனையும் நிறைவேற்றாத அரசைப் பார்த்து ஒரு கேள்வியைக்கூடக் கேட்காத அற்ப பயங்கொள்ளிப் புழுவெனத் திரு. கூறே அவர்களை, அவரது சொந்தத் தொகுதி மக்களே அவதானித்திருப்பார். ஆகவே, சொற்பகாலமாக ரூபவாகினிக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தலைவராக இருந்தபோது நான் அதற்கு ஆற்றிய சேவைக்கும், தனது வாக்குறுதிகள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் பின்னாட்டத்துவிட்ட அரசாங்கத் திற்காகப் பிரச்சாரம் செய்யும் வெட்கங்கெட்டவரான கூறேயின் பங்களிப்புக்கும் இடையேயுள்ள வித்தியாசத்தைச் சிந்திக்கும் மக்கள், மேலும் காண்பது கடினமானதல்ல. ஓர் இலட்சியத்தின் பொருட்டு நான் ரூபவாகினியில் இருந்து விலகத் தீர்மானித்தபோது, தூரதிர்ஸ்டவசமாகக் களுத்துறை மாவட்ட மக்கள் இவரை விரட்டுவதற்கு அடுத்த தேர்தல்வரை காத்திருக்கவேண்டியுள்ளது.

வீண் சொல்லாட்சியைத்தவிர, வேறு வெறும் உயர் சொற் களால் நீண்டு செல்லும் கூறேயின் கட்டுரையிலிருந்து சாராம் சுத்தைப் பிரித்தெடுப்பது மிகவும் கடினமான காரியமாகும். இருந்தபோதிலும், அவருடைய அர்த்தமுள்ள அம்சங்களை அடையாளம் காண நான் முயற்சிப்பேன்.

சுருங்கக் கூறின், நாட்டில் சமாதானத்தைக் கொண்டுவர, இலங்கை அரசு ஓர் உண்மையான முயற்சியில் இறங்கியுள்ள தென் மக்களை நம் பிரைப்பதற்குக் கீழ் கூறே முயற்சிகளின்றார் அவருடைய கணிப்பின்படி, நான் அரசியல் நடைமுறை அறி வடிப்படையான கொள்கையை விளங்கிக்கொள்ளத் தலாறிவிட்டேன். ஆகவே திரு. கூறே பாராட்டும் இந்தக் கொள்கையை, நாங்கள் மிகவும் கூர்ந்து பார்ப்போமாக.

இதை நான் செய்வதற்கு முன்னர், என்னுடைய தோக்குத்தைத் தெளிவுபடுத்த விரும்புகின்றேன். பேச்சுவார்த்தைகளின் போது, அரசின் நேர்மையை நிறுபிப்பதற்குத் திரு. கூறே குறிப்பு

பிடும் அம்சங்கள் எல்லாவற்றையும் கூடுதல் நம்பத்தக்க முறையில் சான்றுகளாக எடுத்துக்காட்டி, அரசின் நேர்மையின்மையை எடுத்துக்காட்டப்போகின்றேன்.

அரசின் கொள்கை 04 தூண்களைக் கொண்டிருந்தது எனக்கூறி, திரு. கூறே எங்களை நம்பவைக்கப்பார்க்கின்றார்.

தமிழ் மக்களுடன் ஒத்திசைவை ஏற்படுத்துதல்

அரசாங்கத்தின் தந்திரோபாயங்களின் ஒரு பகுதியாக, தமிழ்ம் விடுதலைப் புலிகளுடன் ஒத்திசைவை ஏற்படுத்துவதன் முக்கியத்துவம் பற்றித் திரு. கூறே தனது கட்டுரையில் எங்குமே கூறவில்லை. என்னுடைய நோக்கில், இது தற்செயலாக நடந்துள்ளதல்ல. ஒரு தீர்வுபற்றிப் புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதுபற்றி குறிப்பிடாதமை ஒரு துரோகச்செயலாகும். அதேவேளை, தமிழ்ம் விடுதலைப் புலிகளுடன் ஒத்திசைவை ஏற்படுத்துவது பற்றி அரசாங்கத்தின் திட்டத்தில் இருந்திருந்தால், சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் இப்போது சில நன்மைகளைப் பெற்றுக்கொடுத்திருக்கும்.

தமிழ்ம் விடுதலைப் புலிகளுடன் ஓர் அரசியல் தீர்வை எட்டுவதை அரசாங்கம் முற்று முழுதாக நிராகரித்துவிட்டதென்பதை, படைத் தலைவர்களுடனும், உயர் அரசு அதிகாரிகளுடனும் எனக்குள்ள அறிமுகம் சந்தேகத்துக்கிடமின்றி என்னை நம்பவைத்துள்ளது. அதற்கான காரணம் சர்வசாதாரணமான தாகும். ஓர் ஒற்றை ஆட்சி அமைப்பின் கீழ் எந்த ஓர் அரசியல் தீர்வுக்கும் தமிழ்ம் விடுதலைப் புலிகள் சம்மதிக்கமாட்டார்களென்பது, அரசாங்கத்துக்கு நன்கு தெரியும். ஏனெனில், ஒற்றையாட்சி அமைப்பின் மூலமே தமிழ் மக்கள்மீது சிங்களவார்கள் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்கள் எனத் தமிழ்ப் புலிகள் நம்புகின்றார்கள். தமிழ் மக்கள்மீது அரசாங்கம் தனது சொந்தத் தீர்வைத் திணிக்கவேண்டுமானால், புலிகளை ஒரங்கட்டுவதும், அவர்களை நசுக்குவதும் தவிர்க்கக்குழியாதவையென, அரசாங்கத்துக்கு ஆலோசனை வழங்குவார்கள் பலர் அபிப்பிராயம் கொண்டுள்ளார்கள்.

வெளிப்படையான காரணங்களுக்காக, அலரிமாளிகையில் நடைபெறும் பத்திரிகையாளர் மகாநாடுகளிலோ அல்லது பத்திரிகை அறிக்கைகளிலோ இந்தக் குற்றச்செயல்கள் முடிமறைக்காமல் வெளியிடப்படுவதில்லை. ஆகவே, ஹஜி னோல்ட் கூறே (ஒரு பின்வாங்கு வரிசையினர்) மற்றும் பேர்சி விக்கிரமசேகரா

ஆகியோரின் அறியாமைக்காக எனது அனுதாபத்தை மட்டுமே தெரிவிக்க முடியும்.

ஆணை

என்னுடைய கணிப்பின்படி, இவ்வாண்டின் பெப்ரவரி மாத மலைவில்தான், சனாதிபதி திருமதி. குமாரதுங்கா தமிழ் மக்களுடன் அரசியல் தீர்வு ஒன்றைக் காணவேண்டுமெனில், தமிழ்மூல விடுதலைப் புவிகளின் தலைமைத்துவத்தை முதலில் நகச்கூவேண்டும் என்ற நோக்கத்துக்குத் தன்னை மாற்றிக்கொண்டவராக வந்தார். இந்த நோக்கம், விரைவில் அரசக் கொள்கையின் முக்கிய பகுதியாக மாறியது.

தமிழர் போராட்டத்தின் ஆழத்தை உணரத்தவறியது விருந்தே, அத்தகைய கொள்கை உருவாகியது என நான் வேறி டத்திற் கூறியுள்ளேன். குறிப்பாக, நீண்ட காலத்துக்கு முன்னர் மேற்கத்தைய நாடுகளில் தொடங்கிய இதே போன்ற தேசியப் போராட்டங்கள் மத்தியில் இது தோன்றியதால், அதை அங்கே இருக்கின்றதெனக் கண்டுபிடிக்கமுடியாதிருந்தது. (உண்மையில் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்திற்கெதிரான சிங்களத் தேசிய வர்தம் கூட, பூகோள வரலாற்று ரீதியானதைமுறையில் ஒரு பகுதியாகும்.) இந்த வகையில் தமிழர் போராட்டமும், மற்றைய நாடுகளுடன் சமத்துவ அடிப்படையில் சேர்ந்து வாழுவதற்கான ஒரு நாட்டை அமைக்கும் தங்களுடைய அடிப்படை உரிமைக்காப் போராடும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் முடிவு பெறாத பூகோளச் சன்நாயக ரீதியிலான புரட்சியைச் சேர்ந்து தாகும்.

தமிழ்நாடு, ஓர் ஒடுக்கப்பட்ட நாடு என்பதையும், அதன் தமிழ் மக்கள் சன்நாயக அவாவினாலும், மற்றும் சுயநிரணய உரிமைகளினாலும் தூண்டப்பட்டுள்ளனர் என்பதையும் அங்கீகரிக்கும் நேரம் வந்துவிட்டது. சிறீலங்கா அரசாங்கம் எவ்வளவு விரைவாக இதை உணர்ந்துகொள்கிறதோ தெரியாது; ஒற்றையாட்சியைத்தினிப்பதன் மூலம், அவர்களைத் திக்குமுக்காடச் செய்கின்ற எந்த முயற்சியும் இறுதியில் பயனற்றுப்போகும் என்பதை அது அவ்வளவு விரைவில் தெரிந்து கொள்ளும்.

ஆகவே, தென்னிலங்கை அரசியல்வாதிகளிடையே ஒரு கொள்கைரீதியான மனமாற்றம் அவசியமாகும். “தமிழர் பிரச்சினை” என்பது மனக்குறை அல்ல. அதைச் சிங்கள அரசாங்கத்தினால் நிவர்த்தி செய்ய முடியாது என்பதை அவர்கள்

மனதிற் கொள்ளவேண்டும். தமிழர் பிரச்சினை, மேலும் சிக்கலானது என்பது, அடிப்படை உரிமைகளை அடைவதற்கான சிக்கலைப் பற்றியதாகும். தமிழ் மக்களைத் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளிடமிருந்து ஏன் தனிமைப்படுத்த முடியாது என்பதில், இதுதான் முதன்மை வகிக்கின்றது. உண்மையில், சில தமிழர்கள் புலிகள் செய்யும் எல்லாவற்றுடனும் உடன்படாதவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால், ஒன்றான் பின் ஒன்றாகப் பதவிக்கு வந்த சிங்கள அரசுகள் தமிழர்களின் அபிலாசைகளைக் கொடிய முறைகளில் ஒடுக்கியதால், அந்த அபிலாசைகளுக்கு ஒரு வடிவம் கொடுத்த இயக்கம் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளே என அங்கீரிக்கின்றார்கள்.

இந்த உண்மை நிலையை ஏற்றுற்கொள்ளத் தவறியதே, தமிழர்களின் தலைமைத்துவத்துன் நம்பிக்கையை வெற்றி கொள்வதற்கு முயற்சிப்பதை விட்டுவிட்டு, அவர்களின் இதயங்களையும் மனங்களையும் வெற்றிபெற முயற்சிக்கும் தற்போதைய அரசின் நாசகாரமான விபரீதக் கொள்கைக்கு இட்டுச் சென்றது. ஆழம் என்பது, புலி வெறியர்களின் ஒரு கனவு என சிங்கள அரசியல்வாதிகள் நினைக்கின்றார்கள். 1977 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னரே, ஒரு பொதுத் தேர்தலின் போது எதிர்பாராத அளவு பெரும்பான்மைத் தமிழ் மக்கள் ஒரு தனி நாட்டுக்குத் தெளிவான ஆணை ஒன்றைக் கொடுத்துவிட்டனர் என்பதை அவர்கள் மறந்துவிட்டனர்.

போர்நிறுத்தம்

அதிலிருந்து, தமிழ் மக்களிடையே ஏற்பட்ட மனமுறிவு மேலும் ஆழமாக வேருள்ளிவிட்டது. ஒரு புதிய தலைமுறை முற்றுமுழுதாகப் போர்க்காலத்தின்போதேவளர்ந்து வந்துள்ளது. தெற்குப்பற்றி அவர்களுடைய மனதில் ஏற்படும் கருத்துக்கள் சிங்களப் படையினரால் தொடர்ச்சியாக நடத்தப்படும் ஏறி கணனத் தாக்குதல்கள், குண்டுலிச்சுத் தாக்குதல்கள் என்பன வற்றிலிருந்தே வருகின்றன. ஆகவே, புலிகள் சன்னட செய்வதைக் கைவிட்டாலும், ஒரு புதிய தலைமை தோன்றி, இந்தப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடத்தும்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தித் தீர்வு ஒன்றைக் காண்பதற்காக, மக்கள் முன்னணி அரசுக்கு எதிர்பாராத வகையில் பெரும்பான்மை வாக்குகளுடன் ஓர் ஆணையைத் தென்னிலங்கை மக்கள் கொடுத்தபோது, தமிழர்கள் இயற்கையாக மகிழ்ச்சியடைந்தனர். உண்மையில், சமா

தானத்தில் ஆர்வம் காட்டுமாறு வடக்கேயுள்ள தமிழ் மக்களைப் பெருமளவில் மாற்றியவர்கள் தமிழ்மீ விடுதலைப் புலி களேயாவர். ஆனால், சிங்கள அரசியல்வாதிகள் மீண்டும் தமிழர்களை ஏமாற்றச் சதிசெய்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்த போது, தங்களது ஆர்வத்தை அவர்கள் குறைத்துக்கொண்டனர்.

உள்நாட்டு அரசியல்வாதிகளான திரு. கூரே போன்ற வர்கள், தொடக்கக் காலத்தில் காட்டப்பட்ட ஆர்வத்தைத் தவறாகப்புரிந்துகொண்டுவிட்டனர். அதாவது, சிங்களவர்களின் மேலாட்சியை நிலைநிறுத்தும் அரை வேக்காட்டுச் சமஷ்டி மூலம், தமிழ் மக்களை ஓர் உடன்பாட்டுக்குக் கொண்டு வரலாம் என அவர்கள் கூறினர். பின்னர், அதுதான் அரசின் தந்திரோபாயம் ஆகியது.

ஆகவே, தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகளைத் தமிழ் மக்களிடமிருந்து தனிமைப்படுத்தி, பின்னர் அவர்களை நகச்க்குவது தான், அரசின் கொள்கையில் முதலாவது இடம் வகிக்கிறது என நான் கூறுகின்றேன். அது அரசாங்கத்தினால் மட்டுமல்ல; பல சிங்களக் கல்விமான்களினாலும் மற்றும் பண்டத் தலைவரும் துவத்தினாலும்கூடப் போதிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது.

திரு. கூரே அவர்களிடம் கூற்றுப்படி, அரசாங்கத்தின் கொள்கையின் இரண்டாவது மூலப்பொருள், மோதல் தவிர்ப்பைப் பேணுவதிலுள்ள ஈடுபாடு ஆகும். அத்துட்சி, போக்குவர்த்தைகளின் தொடக்கத்தின்போது புலிகள் ஒரு சம்பந்தாய்ப்புவர்மான எழுத்து வடிவிலான போர்நிறுத்தும் சம்பந்தமாகத் தமது விருப்பம் பற்றி என் குறை தெரிவிக்கவில்லை? எனது திரு. கூரே ஆச்சரியப்படுகிறார்.

எல்லாவற்றுக்கும் முதலாக, மோதல் தவிர்ப்பை ஒருதலைப் பட்சமாக முன்னெடுத்தவர்கள் தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகளே என்பதை நாங்கள் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கவேண்டும். இரண்டாவதாக, அடுத்து நிகழ்ந்த நிகழ்வுகளைப் பார்க்கையில், மோதல் தவிர்ப்பை எழுத்தில் வடிக்க வேண்டும் என்ற புலிகளின் கோரிக்கைக்கு நியாயமான காரணங்கள் உண்டு. உதாரணமாக, அரசாங்கத்தின் நல்லாசியுடன் கிழக்கில்திரிந்த ஆயுதம் தாங்கிய தமிழ்க் குழு ஒன்று, தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய பணியாளர் ஒருவரைக் கொன்றதற்குப் பிறகு, தங்களுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை என்பதைப் புலிகளே ஆழமாக உணர்ந்தனர்.

இச்சம்பவத்தின் பின்னர், கிழக்கு மாகாணத்தில் மேலும் அத்தகைய தாக்குதல்கள் ஏற்படாவண்ணம் தடுப்பதற்காக, போர்நிறுத்த ஒப்பந்தங்களைச் சம்பிரதாயமாக எழுதவேண்டிய முக்கியத்துவம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. எப்படியிருந்தாலும், பேச்சுவார்த்தைகளுக்கான பாதுகாப்பான சூழ்நிலைகளை அரசு ஆதரவுள்ள தமிழ்க் கூலிப்பட்டாளம் குலைத்துவிடும் என்பதைப் பற்றித் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் நன்கு அறிந்திருந்தனர். எனவே, தங்களது போராளிகளும் ஆயுதங்களைக் கொண்டுசெல்வதற்கான உரிமையை அவர்கள் வற்புறுத்தினர்.

இக்காலகட்டத்தில் நான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தேன். இத்தனைத்தில், ஒரு சம்பிரதாயப்படியான போர் நிறுத்தம் அவசியம் எனத் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் கருதுவதாகக் கலாநிதி அன்றன் பாலசிங்கம் அவர்கள் எனக்குக் கூறினார். தப்பபிப்பிராயங்கள் மேலும் ஏற்படுவதைத் தடுக்க, முன்னர் குறப்பட்ட விதிகளின் அடிப்படையில் இருபகுதியினரதும் செயற் பாடுகள் பற்றிய சரியான தன்மைகள், நிபந்தனைகள் பற்றி இணக்கம் காணப்படவேண்டும் என அவர் விளக்கினார்.

அரசாங்கத்தின் உள்ளெண்ணம் பற்றி ஆழமான சந்தேகம் கொண்டிருக்கும் இந்த வேளையில், “அரசியல் பிரச்சினைகள்” மீது உறுதியான பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடங்குவதற்கு முன், இந்தவிடயத்தைத் தீர்த்து வைக்கவேண்டும் எனக் கேட்கும் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் மீது குற்றஞ்சமத்தமுடியாது. மற்றப் பகுதியினர் உனது கழுத்துக்கு நேரே கத்தியைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் அதேவேளை, அரசியல் பேசுவதானது இலகுவானதல்ல.

நான், எனது முக்கிய விடயத்தை மீண்டும் கூறுகின்றேன்:- புலிகளின் கோரிக்கையான சம்பிரதாயமான ஒரு போர் நிறுத்தத்துக்கு இணக்க மதெரிவிக்க அரசதரப்பு தயக்கம் காட்டுவது, ஒரு தற்செயலான விடயம் அல்ல. இது, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளை ஓரங்கட்டுவதற்கான அரசின் தந்திரோபாயத்தின் இன்றியமையாத விடயமாகும். ஏனெனில், அரசாங்கம் தனது மனதில் வைத்திருக்கும் அரசியற் திட்டம்போன்ற ஒரு வகையான தீர்வுக்கு ஒருபொதும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் தமது சம்மதத்தைக் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்பது அரசுக்குத் தெரியும்.

விவகாரங்கள்

இதேநேரம் கிழக்கில் படைத்தளங்களைப் பலப்படுத்துவதில் அநுரூத்த றத்வத்த முழுமூச்சில் ஈடுபட்டுவருகின்றார். அதே

வேளை, யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு தொலைக்காட்சி நிலையத்தை நிறுவவேண்டும் என்ற எனது யோசனையை நிராகரித்த சனாதி பதி சந்திரிகா அம்மையார், அதற்குப் பதிலாகச் சிறிலங்கா ஒவிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்திற்கு, வடக்கிலுள்ள தமிழர்களை இலக்குவைத்துப் பிரச்சாரங்களை மேற்கொள்ளுமாறு உத்தர விட்டார்.

இந்தவேளையிலேயே சங்குப்பிட்டி வீதி சம்பந்தமான பிரச்சினை எழுந்தது. இந்தவிடயம் சம்பந்தமான தந்திரோபாயச் சிக்கலை முடிமறைக்கும், திரு. கூறே அவர்கள், தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகளின் விட்டுக்கொடாத தன்மை அதற்குக் காரணம் என்ற எண்ணத்தை உருவாக்க முனைகின்றார். ஆனால், அது பற்றிப் பகுத்தாராயும் நாங்கள், அதுபற்றி மிகவும் முற்று முழுக்கக் கூறவேண்டும். சங்குப்பிட்டி வீதியைத் திறந்து விடுவதற்கு முன்னர், பூநகரியிலுள்ள படைமுகர்மை அகற்றும்படி தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகள் வற்புறுத்தினர்.

இது, புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாகும். படைரீதியாக யாழ்க்குடா நாட்டின் குரல்வணைப்பிடியில் எழுதியிருந்த ஒரே இடத்தில் வெளியை அடைப்பதற்காக, ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சிக் காலத்தில் பாதுகாப்புப் படையினரால் கூநநரி கைப்பற்றப்பட்டது. பூநகரி முகாம் அப்படியேயிருக்க, துறிந்து விடுதலைப் புலிகள் தமது பக்கத்தால் சங்குப்பிட்டிப் பாஜதையத் திறந்து விடுவார்களாயின், உண்மையில் அவர்கள் பயங்கர பாதிப்புக்குள்ளாகும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுவார்.

பின்னர் என்ன நடந்தது? இது பற்றிய வாக்குவாதம் மூர்க்கமடைந்து கொண்டிருந்த பொது, அரசு தனது பக்கத்து வீதியைத் திடீரெனத் திறந்துவிட்டது. இந்தப் பகைண்மையான நடவடிக்கைக்கு, இயற்றவரையில் என்னால் ஒரே ஒரு விளக்கத்தை மட்டுமே நினைத்துப்பார்க்க முடியும். அது, தமிழ் மக்கள் சுதந்திரமாகப் பிரதான நிலப்பகுதிக்குச் செல்வதைத் தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகளே தடுக்கின்றனர் என்ற தோற்றுத்தை ஏற்படுத்தி, தமிழ் மக்களை தமிழ்மீ விடுதலைப் புலிகளுக்கெதி ராகத் திரும்பச்செய்யும் நோக்குடனேயே செய்யப்பட்டது என்பதாகும்.

சிங்கள அரசுகளின் இரட்டை வேடங்களையும், நம்பகத் தண்மையின்மையையும் பரம்பரை பரம்பரைகளாக அனுபவித்த தமிழ்மக்கள், புலிகளின் பாதுகாப்பு விடயங்களில் அனுதாபம் காட்டுவர் என்பதை அரசு காண்பதிலிருந்து, அதன் கபடம் அதையே தடுத்துவிட்டது.

பழக்கம்படாதது

தமிழர்களின் நலன்களுக்கு என, இதயத்தைத் தொடும் இனிப்பான வார்த்தைகளைத் தமக்கு எதுவித நோவுமில்லாமல் அள்ளிலீசும் திரு. கூறே போன்ற சிங்கள அரசியல்வாதிகளீன் வாய்களிலிருந்து சரளமாக வெளிவரும் வெற்றுப் பேச்சுக்கள், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் மதிக்கப்படுவதில்லை. தங்களது கசப்பான அனுபவங்களுடாகச் சிங்கள அரசியல்வாதிகளைக் காணும் போது, அவர்கள் வடிக்கும் ‘முதலைக் கண்ணீரை’ இனங்காணத் தமிழ்மக்கள் கற்றுக்கொண்டுள்ளனர்.

அத்துடன், கடைசியாக இடம்பெற்ற “முன்னேறிப்பாய் தல் நடவடிக்கை மட்டும், தங்கள் மீது சிங்கள அரசியல்வாதி கள் ‘எவ்வளவு உண்மையான உணர்வுகளைக்’ கொண்டுள்ளன என்பதை உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

அரசாங்கத்துடன் போராடும் ஒரு சிங்களக் கெரில்லா இயக்கத்தை நசுக்க, சிங்களப்பகுதியில் (மாத்தறை எனச் சொல்லுங்கள்) விமானக் குண்டுவீச்சை நடத்தும்படி சிங்கள அரசாங்கம் கட்டளையிடுமென உங்களால் கற்பனையாவது செய்து பார்க்கமுடியுமா?

இப்போதுவரை, அதே எதிர்ப்புப் போர் நடந்துகொண்டிருக்கின்றது. இந்நேரத்தில், இளஞ் சிங்களப் படையினர் தங்களுக்குப் பழக்கமில்லாத பிராந்தியங்களில் இவர்களைக் காணும் போது, படையெடுப்பாளர் எனக் கருதும் சீற்றம் கொண்டிருக்கும் தமிழ்க் குடிமக்கள் மத்தியில் அலைந்து திரிவர். இந்தப் படையினர் தமிழர் போராட்டத்தின் ஆழத்தை விளங்கிக் கொள்ள முடியாத அரசாங்கத்தின் குறைபாட்டுக்கும், மற்றும் தங்களை ஆட்சியிலமர்த்திய சிங்கள மக்களுக்குச் செய்யும் வெட்கம் கெட்ட துரோகத்தனத்துக்கும் விலை கொடுக்கின்றார்கள்.

300 000 தமிழ் மக்களுக்கு மேல் இடம்பெயர்ந்துள்ளனர். பல பொதுமக்கள் இறந்தும் படுகாயமடைந்துமூள்ளனர். இது, உண்மையில் இராணுவ நிறுவனத்தினாலும் அரச ஆலோசகர்களாலும் நெறிப்படுத்தப்பட்ட கொள்கைகளின் கடும் பரீட்சையாகும். விநாடிக்கு விநாடி போர்க்களத்திலிருந்து வரும் செய்திகள், திரு. கூறே தூக்கிப்பிடித்த கொள்கை வகையற்ற தாகி விட்டதென்பதையும், அரசாங்கம் எல்லாவற்றிலும் தண்டிக்கப்பட்டுவிட்டது என்பதையும் உறுதிப்படுத்துகின்றது.

மிகவும் ஆழமாக வேறுன்றிவிட்ட தமிழ்மக்களின் அபிலாசை களைச் சிங்கள அரசு தாமதமின்றி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது, கபடநோக்குடைய அரசியற் சிந்தனையாளர்களின் (திரு. கூறே, குறிப்பிடத்தக்க வகையிற் சிறியவர்) மனதிற் பதி வதற்கு எவ்வளவு காலம் எடுக்கும்? தமிழ் மக்களின் சுயாட்சிக் கான உரிமையை மதிக்கும்ஒரு கோட்பாட்டுக்கு, தெற்கிலுள்ள சிங்களத் தலைமைப்பீட்டம் தன்னை வருத்தக்குடன் ஒப்படைப் பதற்கு எவ்வளவு காலம் எடுக்கும்? என்பதே இப்பொழுதுள்ள கேள்வியாகும்.

திரு. கூறே அவர்களே! நான் கூறியுள்ளவை மனதைப் புண்படுத்துமாயின், அவை மன்னிக்கப்படவேண்டியவை. ஆனால், இந்த நாட்டை ஆளுவதற்கு மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட மக்கட்குழாத்தின் பண்பைப்பற்றிய உண்மைகளை இலங்கை மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறியதற்காக, நான் மன்னிப்புக் கோர மாட்டேன்.

◎ உலகின் நீளமான நதிகள்

நதி	நிலையம்	நீளம் (கிலோ மீற்றர்)
நெல்	ஆரீக்கா	6693
அமேசன்	தெங் அமெரிக்கா	6296
மீதுரி மிக்கிப்பு	வட அமெரிக்கா	6020
யாஸ்ரி	(சீனா) ஆசியா	5797
அறக்கண்சாஸ்	வட அமெரிக்கா	3219
கொலஹடோ	வட அமெரிக்கா	3219
சன்லோறங்ஸ்	கனடா	3058
யெனசி	சோவியத்ருஷ்யா	4506
கொங்கோ	ஆரீக்கா	4371
லினா	சோவியத்ருஷ்யா	4268
மிக்கொன்	ஆசியா	4023
ஒப்	சோவியத்ருஷ்யா	5567
நநகர்	ஆரீக்கா	4184
குவாங்கோ	ஆசியா	4667
அழர்	ஆசியா	4352
வொங்கா	ஐரோப்பா	3687
பூக்கொண்	வட அமெரிக்கா	3058
டன்யூப்	ஐரோப்பா	2776
யூப்ரீட்டெஸ்	மத்தியகிழக்கு	2736
இந்து	இந்தியா	2736
ஸ்ரெபுத்தீரா	இந்தியா	2470
மஹேடாலிங்	அவஸ்திரோலியா	2589

முளையிலேயே கீள்ளி ஏறியுங்கள்

இளைஞர் கொங்கிறசீன்

குற்றச்செயல்களும் அரசியலும்

படுகொலை செய்யப்பட்ட பிரதமர் இந்திரா காந்தியின் மரணச் சடங்கிற்காக, 1984 ஆம் ஆண்டு நவெம்பர் மாதம் 1 ஆம் நாளன்று டிஸ்லியைச் சூழவுள்ள நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் இருந்து ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் நாட்டின் தலைநகருக்கு கொண்டுவரப்பட்டனர். மோட்டார் வாகன ஓட்டிகள் சங்கங்களும், தலைநகரைச்சுற்றியுள்ள தொழிற் சாலைகளைச் சேர்ந்த உணர்ச்சி வசப்படும் தொழிலாளர் சங்கங்களும் அவர்களை இலவசமாக வாகனங்களில் ஏற்றிக்கொண்டு வந்தன. மரணச் சடங்கிற்கு முந் திய நான்கு நாட்களிலும் அந்தக் கொலைஞர் படை நடத்திய இன ஒழிப்புச் செயல்களின்போது 3,000 இற்கு மேற்பட்ட சீக்கியர்கள் டிஸ்லியில் படுகொலை செய்யப் பட்டனர்.

புதுடிலியில் இருந்து: வெங்கடேச ராமசிருத் ணாவும் பர்லீன் சவா மியும் எழுதியது.

‘.:ப்ரேரன்ற்லைன்:

21-08-95

ந்தபொழுது சண்டிகார் நகரில் கடை வைத்திருப்பவரும், அப்பொழுது அந்தக் கொலைச் சவாரியில் வந்தவருமான இளைஞர் ஒருவன், ‘‘சீக்கியர்களுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிப்ப தற்காக, நாங்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாம்; நாங்கள் கொள்ளையடிக்கலாம்; கற்பழிக்கலாம்; கொல்லலாம்; என்று எங்களுக்குச் சூறப்பட்டது’’ என, அந்த நாளை மீண்டும் நினைவுபடுத்தினான்.

காளியாபாத், பரீதாபாத், ஹரியாணாவின் கிராமப்புறங்கள் ஆகிய இடங்களில் தொழில் அற்று இருந்த இளைஞர்களுக்குப்

பணம் தருவதாகக்கூறி, அந்தக் கும்பல் திரட்டப்பட்டு அழைத்து வரப்பட்டது. கொஞ்சக்காலம் குற்றச் செயல்கள் புரிபவர்களாகவிருந்து, “இளைஞர் தலைவர்களாக மதிப்பும் செல்வாக்கும் பெற்றுவிட்ட சிலர் அவர்களுக்குத் தலைமை தாங்கினர்”. காளியாபாத், பரீதாபாத் வட்டாரங்களில் மாபியாப் போதைப் பொருள் வர்த்தகத்தில் இயங்கும் போக்குவரத்துத் தொழிலைக்கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் தொழிற்சங்கங்கள், வர்த்தகர்களிடம் இருந்து பலவந்தமாகத் திரட்டிய நிதியை அதற்குச் செலவிட்டன. அந்தக் கள்ளக்கடத்தற் கும்பல் அமைப்புக்கள், தம்மைத் தாமாகவே அதிரடிப்படையணிக்குச் சமனாக மாற்றிக் கொண்டன.

1984 ஆம் ஆண்டு நவெம்பரில் நடந்த வன்செயல்கள், இளைஞர் கொங்கிறசின் மிகவும் பயங்கரமான பலத்தை வெளிக்காட்டின. இருந்தும், இது அந்த அமைப்பின் வரலாற்றில் முன்பு வெளிக்காட்டுப்படாத செயல் ஒன்று அல்ல. 1975-77 ஆம் ஆண்டுகளில் அவசரகாலச்சட்டம் அமுலாக்கப்பட்ட போது, அந்த அமைப்பு தன்னை ஒரு கலைக்கும்பலாக மாற்றிக்கொண்டது. இந்தக் காலத்தின்போதுதான், அந்த அமைப்பின் வீச்கம் முற்றுப்பெற்றது. அத்துடன், அது எதிர்க்கட்சியினரின் பேச்சுச் சுதந்திரம், அரசியற் சுதந்திரம் என்பனவற்றுக்கு வாய்ப்பூட்டுப்போட்ட ஓர் ஆட்சிக்கு விகாராசம் தள்ள வரி அமைப்பாகத் தன்னைக் காட்டிக்கொண்டது. அந்தக்காலத்தில் சஞ்சய் காந்தியின் தலைமையினில்லை இருந்த அந்த அமைப்புக்கு, அரசியல் யாப்பிற்குப் பினிவிலக்கான பெருமளவு அங்கூரங்கள் இருந்தன.

அவசரகாலச் சட்டம் அமுல்நடத்தப்பட்டபோது, இளைஞர் கொங்கிறசில் இருந்து எழுச்சி பெற்றவர்களிலும், 1984 ஆம் ஆண்டு நவெம்பரில் இடம்பெற்ற வன்செயல் நடவடிக்கைகளை நெறிப்படுத்தியவர்களிலும் சிலர், இப்போது உயர்நிலைகளில் திகழ்கின்றனர். அவர்களில், தரைவழிப் போக்குவரத்துக்கான மத்திய அரசின் இராசாங்க அமைச்சர் ஜகதீஸ் டைட்லர் மற்றும் டில்லியில் பலம் பெற்று விளங்கும் சஜ்ஜன் குமார் என்போர் அடங்குவர். 1975-77 ஆம் ஆண்டுக் கால அரசியற் பயங்கரவாதத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட மற்றைய உயிதலைவர்கள் சிலரில் சூழ்நிலையில் பாதுகாப்பு அமைச்சர் கமல்நாத், சிவில் விமானப் போக்குவரத்து அமைச்சர் குலாம் நபி அசாத், முன்னாள் உணவு அமைச்சர் கமல்நாத்ராய், உத்தரப் பிரதேசக் கொங்கிறசில் தலைவர் அக்பர், ‘கட்டடப்பட்டு’ அகமட் ஆகியோர் அடங்குகின்றனர். அத்தகைய அரசியல் ஆதரவுக்காகக்

கிடைத்த பரிசுகள் தெளிவாகக் காணக்கூடியதாகவும், பெரும் அளவினதாகவும் இருக்கின்றன. சஞ்சய் காந்தி மறைந்த பின்பும், அந்த அரசியல் நிலவுவதற்குத் தற்போதைய இளைஞர் கொங்கிறசில் உள்ள சுசில் சர்மாக்கள் சான்றாவர்.

1970 ஆம் ஆண்டில் நிலவிய அரசியற் குழ்நிலைகள், இளைஞர் கொங்கிறசைச் சஞ்சய் காந்தியின் கும்பளின் அமைப்பாக உருவெடுக்க வைத்தன. நக்சலைட் இயக்கத்திற்கு, இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்கும், இந்திய மார்க்ஸியப் பொது வுடைமைக் கட்சிக்கும் இடையிலான கொள்கை வேறுபாட்டால் ஏற்பட்ட கருத்துத் தர்க்கங்கள், தொழிற்சங்கங்களின் தீவிர வாதப் போக்கு மற்றும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தின் வளர்ச்சி என்பவற்றால், முன்னெப்பொழுதும் இல்லாதவாறு மாணவர்களின் அரசியலில் விரைவும் சொற்புரட்டும் ஏற்பட்டன.

இந்திய மார்க்ஸியப் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் அரசியற் குழு உறுப்பினரான சீத்தாராம் யச்சூரி, 'செல்வந்தர்களின் பிள்ளைகள் படிக்கும் சாந்த ஸ்ரீபன் கல்லூரியிலேகூட, நான் படிக்கும் போது, கர்மாச்சாரி வேலை நிறுத்தத்திற்கு ஆதரவாக மாணவர்கள் சீனத் தலைவர் மாவோவின் உருவுப் படம் தாங்கிய சுவரொட்டிகளை ஒட்டினார்கள் என்றால் நிலைமை எப்படி இருந்தது என்று கற்பனை செய்து பாருங்கள், என்று, தனது பழைய நாட்களை நினைவுகூர்ந்தார்.

அந்த வேளையில் கொங்கிறசில் இருந்த இளம் முரடர்களும், சமதர்ம வாதிகளுமான மோகன் தாரியா, கிருஷ்ண காந்தி ஆகியோர் சந்திரசேகர் தலைமையில் சென்று, இந்திரா காந்தியைத் தூண்டி வலியுறுத்தி, இளைஞர் கொங்கிறசை மறு சீரமைத்து, 35 வயதுக்குக் கீழ்ப்பட்ட எவரும் உறுப்பினர் ஆக்கூடிய விதமாக ஆக்கும்படியும் இளைஞர்களின் மனதை ஈர்க்கக்கூடியதான் ஒரு மாணவர் அமைப்பாக அதை உருவாக்கும்படியும் வேண்டினர். இந்தியப் பொதுவுடைமைக் கட்சிக்குச் சார்பான அளவு இரண்டும், தம்மை முற்போக்கான அமைப்புக்களாகக் காட்டிக் கொண்டன.

அதனது தலைவர்கள் சிலர், அதிகளவில் இந்தக் கோட்பாட்டுப்போரை நடத்துவதில் ஈடுபட்டிருந்தனர். 1970களின் தொடக்கத்தில் இந்தியத் தேசிய மாணவர் அமைப்பின் (N.S.U.I)தலைவராக இருந்தவரும் இளைஞர் கொங்கிறசைன் நிறைவேற்றுக் குழு உறுப்பினரும் கொங்கிறசைன் அதிருப்தியாளர்

கள் தலைவருமான ரங்கராஜன் குமாரமங்கலம் அவர்கள், அவரது பேச்சு வன்மைக்கும் கவர்ச்சிக்குமாக, மாணவர் அரசியலில் தீவிரமாக ஈடுபட்டவர்களால் இன்றும் நினைவு கூரப்படுகிறார். 1972ஆம் ஆண்டில் இளைஞர் கொங்கிறசின் தலைவராக வந்த மேற்கு வங்காளத்தைச் சேர்ந்த பிரிய ரஞ்சன்தாஸ் முன்வி அவர்களும் அதேவிதமாக நினைவுகூரப் படுகின்றார்.

1974 ஆம் ஆண்டின் போது இவை அனைத்தும் மாறத் தொடங்கின. கட்சியின் உள்ளமைப்புக்களின் செயற்பாடுகளைப் படிப்படியாகக் குறைத்துக் கொண்ட இந்திரா காந்திக்கு மக்கள் மத்தியில் இருந்த கவர்ச்சியும்கூடத் தேய்வுறத் தொடங்கியது. நாடெங்கும் மக்களின் எதிர்ப்புப் பெருகத் தொடங்கியதுடன், இந்திரா கொங்கிறசின் உள்ளேயும் இந்த அதிருப்பி நிலவியபோதும், அவரது மகனான சஞ்சய் காந்தியைப் பெரிய அரசியற் புள்ளியாக்குவதற்கு முயற்சிகள் தொடங்கின. எந்த ஒரு தேசிய இயக்கத்தின் தொண்டாற்றிய மதிப்போ, மக்களின் ஆதரவு அடித்தள்ளீமா இல்லாத சஞ்சய் காந்திக்கு, இந்திரா காந்தியின் எதிர்ப்பாளர்களான ஜகஜி வன் ராமுக்கும் ஹெமாவதி நந்தன்பகுகுனவுக்கும் இருந்த உரிமைகள் இருக்க வில்லை. ஆனால், அந்த ஆண்டில் குமாரமங்கலமும் மற்ற வர்களும் கடுமையாக எதிராத்துக்கொடும்கூட, சஞ்சய் காந்தி இளைஞர் கொங்கிறசில் சேர்க்கப்பட்டார்.

அதனை அடுத்து அவசரகாலநிலை ஆட்சி வந்தது. 1975 ஜூன் மாதத்தில் அந்தக் கொடுரமான சட்டம் அழுதுக்கு வருவதற்கு மூன்று மாதங்களுக்கு நாடு முன்பு, கொங்கிறசின் முன்னணி அமைப்புக்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்த பொதுச் செயலாளர் பி.வி. நரசிம்ராவின் மேற்பார்வையின் கீழ் நடந்த ஒரு சாதாரணக் கூட்டத்தில் திரு. சஞ்சய் காந்தி இளைஞர் கொங்கிறசின் செயற்குமுனின் உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டார். சஞ்சய் காந்தி பற்றிய தீர்மானத்தை இரகசிய வாக்கெடுப்பு மூலம் நடத்த வேண்டும் என்று தாஸ்முனி, குமாரமங்கலம், பி.சி. சாக்கோ ஆகியோர் கோரியதைச் செயலாளர் நிராகரித்ததுடன், சஞ்சய் காந்தியும் செயற்குமு வுக்குத் ‘‘தெரிவு செய்யப்பட்டார்’’.

இந்தக் கூட்டத்துடன், மக்களது ஆதரவை வென்றெடுப் பதற்கான ஒரு சமாதானம் என்ற நிலையில் இருந்து, கட்சி அதிகாரத்திற்கும் அழுத்தத்திற்குமான ஓர் அமைப்பாக இளைஞர் கொங்கிறசில் மாற்றப்பட்டது. அதனை அடுத்து, தாஸ் முன்வி இளைஞர் கொங்கிறசின் தலைவர் பதவியில்

இருந்து அகற்றப்பட்டு, அந்த இடத்துக்கு அம்பிகாசோணி நியமிக் கப்பட்டார். அந்த அமைப்பிற் பதவி விகிப்பது, எப்பொழுதும் தொழிலாகவே நிலவிவந்தது என்றாலும், சஞ்சய் காந்தியின் நடவடிக்கையின்கீழ், அது முன்பு எப்பொழுதும் ஓல்லாதவிதமாக நிறுவனப்படுத்தப்பட்டது. அவசரகாலநிலை அமுலில் இருக்கையில், முன்பு ஒரு பொழுதும் அரசியலில் அறியப்படாத நபர் கள் எல்லாம் அநேகமாகச் சஞ்சய் காந்தியைச் சூழ்ந்த கும்பல்கள் ஆகினர். டெட்லர்களும் கமல்நாத்களும், கட்டைப் புட்டு அகமத்களும், குலாம்நாபி அசாத்களும் அதி உச்சத் தலைவர்கள் மகனைச் சூழ்ந்த தர்பாக்கள் ஆகினர்.

அந்தக் காலகட்டத்தின்போது பிரபலமான இளைஞர் தலைவர்களான குமாரமங்கலம், தாஸ் முன்ஷி போன்றோர் மறக்கப்பட்டுப்போயினர். புதிய தலைவர்கள் சஞ்சய் காந்தியின் அரைவாசிப் பாசிஸமான செயற்திட்டங்களை இரக்க மின்றி அமுலப்படுத்தியதுடன், அந்த 20 அம்ச வேலைத் திட்டத் துடன் செயற்படுத்தப்பட்ட பெருமளவிலான மனித உரியை மீற்ற செயல்களைச் சுடையெனவும் சாதித்தனர். புள்டோசார் கொண்டு சேரிக்குடியிருப்புக்களை முற்றுமுழுதாக இடித்து அகற்றுவது, பூங்காக்களும், விளையாட்டுமைதானங்களும் அமைப்பதற்கு என்று பல்லாயிரக்கணக்கான நகர்ப்புறுத்து ஏழைகளை இடம்பெயரச் செய்வது, வலுகட்டாயமாக மலடாக்குவது, தொடர்புத்துறைச் சுதந்திரங்களை நிசிப்பது என்பன, புதிய இளைஞர் கொங்கிறார்ஜின் ஊடாக அபிவிருத்தியை மேற்கொள்ள அவசியமான செயல்கள் ஆகின.

சஞ்சய் காந்தியின் கோள்களை தெளிவாக வெளிப்படுத்தப்பட்டன. கைத்தறிக் குர்தாவும், பஜாமாவும் அனிந்த ‘இளைஞர் தலைவர்களுக்கு’ அரசாங்கத்தின் பொதுசனத் தேவைச் செயற்பாடுகளையும், சேவைகளையும் மேற்பார்வையிடுவதற்கான உரிமை இருந்தது. இளைஞர்களின் பண்புகளை “நவீன மயப்படுத்த” நாட்டின் பல பாகங்களுக்கும் இளைஞர் களுக்கான சுற்றுலாக்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு, சமூக வாழ்வின் மகிழ்ச்சியை அனுபவிக்கும் சந்தர்ப்பம் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டது. ஹிமாச்சலப் பிரதேசத்திற்கும், நாக்ஷூருக்கும் நடத்தப்பட்ட அவ்விதமான சுற்றுலாக்களின் போது பங்குபற்றிய சில பெண்கள், அந்த நடவடிக்கை எல்லாம் சில தலைவர்களின் பாலியல் ஆசைகளை நிறைவேற்ற நடத்தப்பட்ட ஏமாற்றுக்கெயல்கள் என்று முறையிட்டனர். மன்னைப்பங்கரைக் கொலை வழக்கு, அந்தத் தவறான பாலியல் நடத்தைகள் தொடர்ந்திருந்து வந்தமையைக் காட்டுவது டன், இன்றும் அவை நடைபெறுவதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இவையனைத்தினதும் முக்கியத்துவம் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தான் தெரியவந்தது. மீட்கழியாத அளவுக்குக் கட்சி பருத்துவிட்டது. அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, டில்லியில் முன்னாள் போதைப்பொருள் மன்னன் தேவராஜ் திவான் முதல், பல குற்றச்செயல்கள் புரிந்தவர்கள் வரை அதில் உள்ளனர். அந்த ஆதரவு நடவடிக்கை தடங்கவில்லாமல் நடந்தேறுவதற்காகப் புரண்டோடும் பெருந்தொகையான பணம் முழுவதும் ஊழல் வழிகளிலேயே சேர்க்கப்படுகின்றது. கொங்கிறசிற்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் இந்திரா காந்திக்கு எதிரானவர்களை அச்சுறுத் துவதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டவர்கள் கட்சிக்கு உள்ளேயும் சனநாயகத்தை நொருக்கிவிட்டனர்.

அவசரகாலச் சட்டம் நீக்கப்பட்ட பின்பும், பின்னர் அரசியலில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டபோதும் இளைஞர் கொங்கிறஸ் எப்படித் தப்பியது? யச்சுரி கூறுவதை அதற்கு ஒரு விளக்கமாகக் கொள்ளலாம். “அதிலே சேர்ந்த புதிய தலைவர்களுக்கு, அதைவிட்டால் போவதற்கு வேறுடைம் ஒன்றும் இருக்கவில்லை” என அவர் கூறுகின்றார். அதுத்தத்தாக, அவசரகாலச் சட்டத்தின் பின்பும், அதனையுடித்து ஓலாக்ஸபாக் கூடுதலில் 1977 ஆம் ஆண்டு பதவியை விட்டுத் தாக்கியிடப்பட்டிருப்பதும், கொங்கிறஸ் டீசி ஏவ்விதத்துக் கொங்கிறபாட்டுத் துடிமீரி, அணுகுமுறையோ அற்றுத்தான்தாக இந்தக்கணப் பிள்ளைகளைக் காரணமாகும். அதன் நைவைவர்கள் இல்லாக்கப்படுத்தப்படுவதை எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தியதை முடிடும்! அத்தக் கட்சியிடமிருந்த செயற்றிட்டமாகும். இந்தக் தறுவாயில், இளைஞர் கொங்கிறசின் புதிய தலைவர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டனர்.

இதுவும்கூட, அடுமையான வன்செயல் முறைகளைக் கையாண்டு சனநாயக ரீதியான அரசியற் செயற்பாட்டின் மீது தாக்கங்கள் ஏற்படுத்துவதாகும். தெருக் சண்டைகளில் திறமைகாட்டிப் பெயர் பெற்றிருந்த கல்பனாத் ராய், இளைஞர் கொங்கிறசிலிருந்து அனைத்து இந்திய சங்கார்ஷ சமிதி என்ற அமைப்புக்குப் பொறுப்பாளராக்கப்பட்டார். இவர், ஐன்தாக் கட்சி அரசாங்கத்திற்கு எதிராகப் பெரும் ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்துவதற்குத் தலைமை வகிப்பதற்கு நியமிக்கப்பட்டார்.

இந்திரா காந்திக்கும் சஞ்சய் காந்திக்கும் எதிராக ‘ஷா’விசாரணைக்குழு விசாரணை நடத்துவதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து வானூர்தி ஒன்றைக் கடத்திய போலா பாண்டே, இளைஞர் கொங்கிறசினால் பெரும் வீரராக வரவேற்கப்பட்டு, உத்தரப் பிரதேசத்தில் போட்டியிடவும் அனுமதிக்கப்பட்டார். அவர்,

மாநிலச் சட்டசபையின் அங்கத்தவராகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். அந்த ஆணைக்குழு விசாரணைகள் நடத்திபொழுது, சர்ச்சய் காந்தியின் ஆதரவாளர்கள் நடத்திய நாசகார வேலைகள், கொங்கிறஸ் கட்சியின் வீக்கமுற்ற நிலை இன்னமும் அப்படியே இருக்கின்றன என்பதைக் காட்டின.

ஜனதாக் கட்சி அரசாங்கம் வீழ்ச்சியுற்றபேரது, அதற்குத் தரமே காரணம் எனச் சர்ச்சய் காந்தி அணியினர் உரிமைகோரினர். அப்பொழுது, மேலும் மேலும் இந்திரா காந்தி தன் னுடைய மகன் சர்ச்சய் காந்தியிலும், அவருடைய அடிவருடி களிலும் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலையேற்பட்டது. இந்திரா காந்தி மீண்டும் பிரதமராக வந்து ஆறு மாதங்களுக்குள், 1980 ஆம் ஆண்டு சர்ச்சய் காந்தி வானூர்தி விபத்தில் இருந்தாலும், கூட, அவருடைய அணியினர் கட்சியின் மீதும், நிர்வாகத்தின் மீதும் செலுத்திய பலமான அதிகாரம் அப்படியே இருந்தது.

இருந்தும், அனைத்துலக ரீதியாக நற்பெயரைக் கட்டி யெழுப்பும் முயற்சிகள் கைகூடவில்லை. பிறநாடுகளுக்கு உலாச் சென்ற இளைஞர் கொங்கிறஸ் தூதுக் குழுக்கள், பல பாலியல் ரீதியான சேட்டைகளிலும், கீழான நடத்தைகளிலும் ஈடுபட்டு, முடிவில்லாத ‘சாதனைகள்’ புரிந்தன. மொஸ்கோவிலும், பொயாங்யாங்கிலும் நடந்த அனைத்துலக இளைஞர் மகாநாடுகளின் போது நிகழ்ந்த சம்பவங்கள், முழு இந்தியப் பிரதிநிதி களுக்கும்கெட்டபெயரை வாங்கிக் கொடுத்தது.

1987 ஆம் ஆண்டில் போபோர்ஸ் பீரங்கிப் பேரம் பற்றிய ஊழல்கள் வெளிப்பட்டு ஏற்படுத்திய களங்கத்தினால், வி. பி. சிங், ஹரீப் மொகமட் கான் போன்ற தலைவர்கள் கட்சியை விட்டுப்பிரிந்து போயினர். அதன் பின்னர், இளைஞர் கொங்கிறசைச் சீர்திருத்தும் அனைத்து முயற்சிகளையும் கைவிட்ட ராஜீவ் காந்தி, ஆனந்த் சர்மாவை அதன் தலைமைப் பதவியிலிருந்து அகற்றினார். அவருடைய இடத்திற்குக் குருதால் காமத் நியமிக்கப்பட்டார். வி. பி. சிங்கினதும் அவருடைய கூட்டத்தினரதும் பிரசாரங்களை மடக்க, சர்ச்சய் காந்தியின் பாணியில் இளைஞர் கொங்கிறசை வழிநடத்தும்படி பணிக்கப்பட்டார். காமத்தின் கீழும், அவரைப் பின்பற்றியவர்களான முகுல் வாஸ்னிக், ரமேஸ் சென்னிதாலா, பிட்டா ஆகியவர்களின் கீழும், சர்ச்சய் காந்தியின் பாணியில் இளைஞர் கொங்கிறஸ் கடுமையான சக்தி பெற்றதாக ஆகமுடியவில்லை. ஆனால், குற்றத்தனமான வீம்புக்காரர்களின் அதிகாரங்கள் அதனுள் தொடர்ந்துகொண்டு இருந்தன.

1970 ஆம் ஆண்டுகளின் தொடக்கத்தில் இளைஞர் கொங்கிறசின் தலைவராகவிருந்த ஒருவர், நரசிம்மராவின் அரசியல் அச்ட்டைத்தனம். அந்த அமைப்பின் குற்றச்செயற் கும்பல் களுக்கு உற்சாகம் ஊட்டும் ஒன்றாக அமைந்தது எனக் கூறுகின்றார். “நரசிம்மராவின் அரசியல் நடவடிக்கைகளைப் பொறுத்தவரை, காரணகாரியங்கள் கூறப்படுவதும், உண்மை வெளிப்படுத்தப்படுவதும் ஒரு சாபக்கேடாக மாறிவிட்டதால், குற்றக்கும்பல்கள் நன்று செழிக்கின்றன” என்று அவர் கூறி னார். “பிட்டாவைத் தலைவராக நியமித்தமை, இளைஞர் கொங்கிறசின் ஒழுங்கு விதிகளையும், யாப்பையும் திரு. ராவ் உதாசினம் செய்ததைக் காட்டுகிறது. பிட்டா, வயதெல்லைக் கட்டுப்பாட்டை மீறித் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டுள்ளார். 1972 ஆம் ஆண்டின் பின்பு இது, முதல் முறையாக இப்படி நடந்துள்ளது. உச்ச உயர்மட்டமே இப்படியாக இருக்கும்போது, நடுமட்டத்திலும், கீழ்மட்டத்திலும் உள்ள தலைவர்கள் ஒழுங்கி, நேர்மை என்பவற்றிற்கு மதிப்புத் தருவார்களா? ” என்று அவர் மேலும் விமர்சித்தார்.

இப்பொழுதும்கூட, இந்தியத் தேசிய மாண்பும் சுக்கத்தின் முன்னாள் தலைவர் மாணில் திவாரி போன்றவர்கள் போல் இளைஞர் கொங்கிறசில் இருக்கின்றனர்; ஆனால்காலி இரண்டு வழக்கு, கட்சியின் தலைமைப்போடுத்துவின் கல்லூரிக் கிழக்கு, திட்டமிட்ட காலத்திற்குள் இளைஞர் கொங்கிறசில் இரண்டு வரும் ஊழல், குற்றச்செயற் போர்வழிகளைக் கண்டுபிடித்து வதற்கு உதவும் என்று அவர் நம்புகின்றார். “இது நடந்து வேண்டும் என்று நான் மனமார் எதிர்பார்க்கின்றேன்” என்றார் திவாரி.

ஆனால், இந்த நம்பிக்கை பெருமளவில் நிறைவேற்றப்படாதென்பதை, இளைஞர் கொங்கிறசிலிருந்து வரும் அறிகுறி களும், பிரதிபலிப்புக்களும் காட்டுகின்றன. கடந்த காலத்தில் தவறுகளும், தவறான செயல்களும் இடம்பெற்றன என்றும், தனது தலைமையின் கீழ் இளைஞர் கொங்கிறசின் தலைமைப் பிடம் சரியான வழிமுறைகளைக் கண்டறிந்து விட்டது என்றும் பிட்டா கூறுகின்றார்.

1970 களின் முற்பகுதியில் இளைஞர் கொங்கிறசைத் தலைமை தாங்கி வழிநடத்திய சிலர் கூறுகின்றபடி, 1983இல் கொங்கிறஸ் கட்சியின் பொதுச் செயலாளரான ராஜீவ் காந்தி, அதிகாரச் சமன்பாட்டைத் தற்காலிகமாகவாவது மாற்ற முயன்றுள்ளையை தெரிகிறது. ஆனால், 1984ஆம் ஆண்டில் இந்திரா காந்தியும்,

கொங்கிறசும் கடும் அரசியற் குறாவளியை எதிர்நோக்கவேண்டி வந்தபோது அது மாறிவிட்டது. பஞ்சாப்பில் எழுச்சியற்ற காலில்தான்' இயக்கமும் அதனை அடக்க நடத்தப்பட்ட 'புளு ஸ்ரார்' (Blue Star) என்று பெயரிடப்பட்ட அட குழறை நட வடிக்கைகளும் ராஜீவ் காந்தியை, விம்மிப்புடைத் தந்த இளைஞர் கொங்கிறசில் தங்கியிருக்கவேண்டிய நிலைக்கு உடல்கியகு 'கொங்கிறஸ் எதிர்கொண்ட சவால்களைத் தவிர்க்க, அது வழி யில்லை என, 1984ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் திரு. ராஜீவ் நம்பினார்' என முன்னாள் இளைஞர் கொங்கிறஸ் தலைவர் ஒருவர் 'ஃப்ரெநான்ற்லைன்' சஞ்சிகைக்குக் கூறினார்.

பஞ்சாப்பிலும் தமிழ்நாட்டிலும் மற்றும் மாநிலங்களிலும் பயங்கரவாத இயக்கங்களுடன் தொடர்பு உள்ளவர்கள், கட்சியின் அரசியலிலும்பார்க்க, தனிப்பட்ட கட்சித் தலைவர்களின் நலன்களையே முன்னெடுத்துச் செல்ல உதவுபவர்களாக இருந்த தால், அவர்களும் இளைஞர் கொங்கிறசில் சேர்த்துக்கொள்ளப் பட்டனர். இந்தக் காலகட்டத்தின்போதுதான், முன்பு பஞ்சாப்பில் இளைஞர் கொங்கிறஸ் தலைவராக இருந்து, இப்பொழுது மாநில அமைச்சராக உள்ள பிரதாப் சிங் பஜ்வாவும், தற போதைய இளைஞர் கொங்கிறஸ் தேசியத் தலைவரான ம். எஸ். பீட்டாவும், பவான்குமார் பண்சால், மீ. பி. ரோய் சந் தன்பாக்சி ஆகியோரும் தலைமைப்பீடுத்திற்குள் கொண்டுவரப் பட்டனர்.

வழிமுறைகளை மாற்றுவதற்காகப் பின்னர் எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் தோல்வியற்றன. ஹிமாச்சலப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த மிதவாதி ஒருவரான ஆண்த் சர்மா இளைஞர் கொங்கிறசின் தலைமைப் பொறுப்பிற்கு நியமிக்கப்பட்டமை, அந்த முயற்சியின் விளைவாகும். இருந்தும், சர்மாவினாற்கூட சஞ்சய காந்தி அணியை மட்டுப்படுத்தமுடியாமற்போய்விட்டது. அதில் அவர் முழுமையாகத் தோல்வியடைத்தார். அதனால் அவர், தேசிய ரீதியில் இளைஞர் கொங்கிறசின் தோற்றுத்தைக் கட்டி யெழுப்புவதை விட்டுவிட்டு, அனைத்துலக ரீதியில் அந்த அமைப்பின் நற்பெயரைக் கட்டியெழுப்புவதில் கவனம் செலுத்தக் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்.

□ “ஓரு காரியம் நடந்த பிறகு, அதற்குப் பொருந்துவதாகத் தத்துவம் கண்டுபிடிக்கப்படுகிறதே தலைர், அந்தக் காரியம் நடை பெறுவதற்கு முன்னர் இந்தத் தத்துவம் இருப்பதில்லை”.

போர்டுரூபகத்தின் புதுமை காட்சிகள்!

‘புயலின்’ விடுதிப்படுத்தவில்
புறப்பட்ட மாலைச் சுற்றுவளிகள்
வீசியுமிருந்துவர்
வீசியிருந்து பட்டார்கள்,
‘அயங்கு’

உறைப்பதாக.

கால்கனம் அவர்கள்
உயர்த் தாங்குப்போதல்லாம்,
அவர்கள் கன்
உள்ளங்கால்களேயே
‘இது’ என்க விழுவின்றார்கள்,
‘இவர்கள்’!

‘எவ்வாறும் எதிர்கிடாள்ளி உபடி! ’
‘அவர்களின்’
‘எது ஸர்’ அறிவித்தார் அப்படி
சொல்லி சீல காலம் ஆகலீங்கலை;
‘அவர்கள்’
‘விசர்க்கட்டான் ஆடப்படுவின்றார்கள்;
இப்படி!

வாழ்க் ‘குணிப்பவற்காறு’ எல்லாம்
யாரிக் கொடுத்துவிட்ட ஒடும்
ஏதுசெய் வார்கள்’களாக
‘அவர்களை’ ஆக்கிக்கொண்டுக் கீன்றார்கள்,
‘இவர்கள்’

தீர்வு காலாட்சிக்குப் படிவதோ
தீர்த்தக்கட்டுப்பாறும் ‘அவர்களை’ எதுமாகாக
ஏதுவுக்கு ஓராறும் ‘தீருவேராஜ்’ ஏந்துக்கிடாவதுதாக்குவிப்,
‘அவர்களை’
கொண்டுவிட்டுவர்காரிமல்லாம்
‘தீருத்தவிட்டோ’ இடம்பெயர்கின்ற
‘க.க்கித்துறை’களாக
காட்சியளிக்கின்றார்கள்!

காலையும் களமும்

கண்விழித்த படையினைப் போல்
 கதிர் விழித்த வானகத்தில்
 பண்ணிசைத்த குயிலினங்கள்
 பறந்துவரும் ... விடுதலையின்
 பொன்னிசைகளை; பாய்ந்து வரும்!
 புலம்பலிலே தமிழரசி
 முன்னிரவில் சொன்னதெல்லாம்
 முகஞ்சிவக்க வெறிபடைக்கும்!

நீலநெடு வரைப்புறத்தில்
 நெஞ்சினிக்க வாய் திறந்து
 காலமுளி யுரைத்தகளம்
 கண்டுவர மனந்துடிக்கும்!
 ஓலமிட்ட சங்கொலியால்
 உணர்ச்சிகொண்டு நின்றுவனத்
 வேலெடுத்து நின்றதுபோல்
 விழியிரண்டும் துடிதுடிக்கும்!

அன்னையிடம் குடித்தமுலை
 அழுதத்தின் தமிழ்மானம்
 என்னுயிரில் இரத்தத்தில்
 இணைந்துநின்ற காரணத்தால்,
 கண்ணிமகள் தமிழனங்கின்
 கறைதுடைத்து நொடிப்பொழுதில்
 பொர்முடியைக் கொண்டுவரப்
 போர்நெஞ்சம் வழிபார்க்கும்!

இவ்வணமாய் நினைவலைகள்
 எழுந்தடித்த நெஞ்சத்தில்
 வெவ்வேறு திட்டமெல்லாம்
 வேர்விட்டும் போர்க்களத்தில்
 கொவ்வைநிறச் செங்குருதி
 கொட்டுதற்குக் கண்ணெதிரே
 எவ்வழியுந் தோன்றாமல்
 இளமேனி பதைப்பதைக்கும்!

எத்தனைநாள் எடுத்தகொடி!
 எத்தனைநாள் அமைந்தபடை!
 இத்தனைக்கும் கணமெங்கே?
 எனப்புலம்பி நின்றவனை,
 குத்துப்படை மறவர்களில்
 குன்றமிசை யிருந்தொருவன்
 தித்திக்கும் பாவலரே
 செஞ்சுக்களமா? அதோ! என்றான்!

உணர்ச்சிக் கல்வூர் காசி ஆண்டதன்